

Великият пост - време да творим

„Ето сега благоприятно време, ето сега ден на спасение! (2 Кор., 6, 2). Тези думи на свети апостол Павел ни въвеждат за пореден път в едно силно време - периода на Великия пост. За пореден път в живота ни милостивият Бог ни дарява благодатната възможност за избор - наша задача е да изберем правилната посока и да я следваме всеотдайно. Дава ни се възможност да тръгнем на път и да бъдем творци в нашето пътуване. Целта на предстоящите четиридесет дни, които ни предстои да изживеем, е да ни пригответи за празника на празниците - Пасхата Христова, за преминаването на нашия Господ Исус Христос от смъртта към живота. Но също така - да превърне тази Пасха в житейска реалност за всеки от нас, за цялата Църква, и този преход да осъществи радостното ни завръщане при Отца - цел на земния

ни път на християни.

Започваме Великия пост със сведени глави, посипани с пепел. Този знак на Пепеляна сряда е искрено признание за същността ни на грешници, за слабостта ни, за нуждата ни от помощ. Но същевременно е израз на желание Христовата победа над смъртта да се осъществи в нашата история, за да бъдем обновени и да познаем истинското щастие. Затова за нас времето на Великия пост е време, през което трябва да се вгледаме в Исус - страдал и разпънат за нас, за да получим смелост и вдъхновение в нашите действия. Призвани сме през това време да задълбочим близостта си с Него, да отворим за Него сърцата си, да позволим нашата вяра и надежда да се проявят с нова сила в делата на любовта ни. Кръстната жертва на Христос има силата да извърши истинска и

На стр. 4

„Благовещение“ - Луис де Моралес

Йоан-Павел II - блажен

Епископ Георги ЙОВЧЕВ

Според мен, за да станеш свят човек, се изисква свръхестествено призвание, т.е. необходимо е да бъде чул Божият призив да подчиниш целия си живот в Негова служба и да разпространяваш посланието, че всеки може да достигне до святост чрез работата си и всекидневния живот - както Йоан-Павел II. Той вървеше заедно с Църквата от времето на кризата след събора до новата евангелизация, до едно ново нейно присъствие в историята с универсална проекция, непозната до днес. Именно той придружаваше съвременния човек при трудното изкачване от дъното на пропастта, в която беше паднал, убеден, че държи в ръцете си властта към едно ново търсене на смисъла на думата съществуване. И в крайна сметка да изпита тъга по един може би далечен, може би недостатъчно познат, но никога напълно забравен Бог. За нас Йоан-Павел II е идеалът за святост в ежедневието, съставляващ същността на посланието, привличал все повече хора - мъже и жени от различни прослойки и с различни професии, решени да засвидетелстват възможността да бъдат последователни християни чрез вярата си, без да се отдалечат от света. Той ни научи със своите духовни слова да се уповаваме единствено на Христос, който е основа на духа. Показа на всеки християнин живото съзнание, че е Божие чедо и му помогна да възприеме съответната линия на поведение: вяра в Божественото провидение, простота в отношенията с Бог, дълбоко чувство за достойнство на всяко човешко същество, братство сред хората, християнска любов към света и реалността, създадени от Бог, ведрост и оптимизъм.

На стр. 7

На стр. 2

С поглед нагоре Праведността може да говори

През 2010 г. отпразнувахме 150-годишнината от присъединяването ни към Католическата църква. Черквата в нашата малка енория в с. Правдино не е на 150 години, но през 2014 г. ще стане на 110.

Нека да проследим развитието на черквата и живота на свещениците, служили в нея, които въпреки трудностите и репресиите, на които бяха подложени по време на тоталитаризма, успяваха да ни водят по правия път и да запазят вярата ни в Бог.

След Освобождението от Беломорието идват българи и се заселват по нашите земи, като образуват селата Довруклий (Правдино) и Топузлари (Зорница). Едно момче на име Михаил Миров отива в Цариград да учи за свещеник и след завършване на образованието си е назначен за свещеник в селата Довруклий и Топузлари. През 1883 г. въпреки нежеланието на православните в селото да бъде построена католическа черква в съседство до православната свещеник Миров намира дворно място и урежда направата на план за строеж на черква. Най-напред отецът организи-

На стр. 7

1. На 19 март Църквата отпразнава своето внимание към Йосиф от Назарет, бедния дърводелец, който е покровител на Католическата църква и един от най-популярните светци, любими и призовавани през вековете. Коя е тайната на тази популярност, откъде тръгва тя и къде е изворът на светостта у Йосиф?

Нека първо да си припомним, че свети Йосиф не говори с думи в Евангелието. Същност Матеевото евангелие говори за Йосиф в своето начало около Благовещението на Дева Мария; тогава откриваме и едно друго благовещение - това на Йосиф. Знаем от историята, че в Израил

годежът е траел около година, след което годеницата е била въведена в дома на съпруга си и започвал истинският брачен живот. Така и Йосиф, може би на средна възраст, в разцвета на силите си, се сгодил за Мария, но преди още да бяха се те събрали, оказа се, че Тя е непразна от Духа Светаго (Мт., 1, 18). Сигурно в този момент всеки би помислил как ще реагира Йосиф, как би постъпил. Дали ще спазва закона от Стария завет и ще накаже своята годеница Мария? Когато свети Йоан Златоуст размишлявал върху този момент от Евангелието, възкликнал: „Виж как постъпил Йосиф - да остави

Мария при себе си, било противно на закона, да я предаде на съд според закона, означало да я предаде на смърт, но Йосиф не направил ни едното, ни другото, той застанал по-високо от закона, понеже дошла Божията благодат“ (Тълкув. на Матей, беседа 4, 4). Ето я светостта на Йосиф - той беше праведник, един истински праведник, ни казва Божието слово. Праведността е висшата добродетел, която събира у себе си всички останали; тя е възпята в много от книгите на Стария завет особено в псалмите и книгата Премъдрост, и самата правед-

На стр. 7

На стр. 2

Празник на свети Йоан Боско в Казанлък

30 януари 2011 г. Черквата „Свети Йосиф“ в Казанлък отрано се изпълва с гости от близо и далеч. Въпреки кризата и грипната епидемия гостите напълниха храма. Пристигат и официалните лица: госпожа Галина Стоянова, заместник-управител на област Стара Загора, архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций за България, Негово превъзходи-

телство Мартин Клепетко, посланик на Република Чехия в България. И този ден основателят на обществото на отците салезиани събра в нашия град православни, католици от двата обряда и протестанти. Времето беше слънчево и предразполагаше за чудесен празник. Под един покрив от-

На стр. 4

ДЕКЛАРАЦИЯ

на Епископската конференция на Католическата църква в България до страните членки на ЕС

Религиозната свобода е основно право, което ние трябва да пазим. След последните нападения срещу християните в Ирак и Египет е изключително важно България да изрази загриженост и да заеме твърда позиция на ниво Европейски съюз.

Последните атаки срещу християни не са изолирани случаи. Статистическите данни за религиозната свобода през последните години показват, че по-голямата част от актовете на религиозно насилие са извършени срещу християни. Положението става все по-сериозно в Близкия изток, особено в Ирак, където в следващите месеци преследванията могат да доведат до изчезването на християнските общности.

Затова Епископската конференция на Католическата църква в България призовава министъра на външните работи г-н Николай Младенов изрично да осъди преследването на християните.

На 31 януари 27-те външни министри на ЕС не успяха да се споразумеят за обща декларация, осъждаща религиозното преследване, което се дължи на факта, че някои страни се противопоставиха на конкретно позоваване на християните като жертви на религиозно преследване.

В понеделник, 21 февруари, г-н Младенов ще участва в Брюксел в заседание на Съвета „Външни отношения“ на ЕС. По този повод външните министри ще обсъдят отново проектодекларацията, осъждаща „нетолерантността, дискриминацията и преследванията на основата на религия или убеждения“.

Очакваме Съвета на външните министри на ЕС да приеме в понеделник декларация, осъждаща изрично гоненията против християните, като предложат конкретни мерки за противодействие на сегашната ситуация - това би било в съответствие с твърдата и изрична позиция на Европейския парламент (от 20 януари) и Съвета на Парламентарната асамблея на Европа (от 27 януари).

Епископ Христо ПРОЙКОВ,
председател на Епископската
конференция на Католическата църква
в България

Декларацията на ЕС срещу религиозната нетолерантност е „стъпка в правилна посока“

„Стъпка в правилната посока“ - така Комисията на епископите на Европейската общност (COMECE) оценява подписаната обща декларация на 27-външни министри на ЕС срещу религиозната нетолерантност и насилията. „Здравият разум и политическата воля позволиха взимането на силна позиция“, се чете в разпространеното комюнике. „Това е необходима стъпка за противопоставяне на тероризма сре-

щу християните по целия свят“. „Сигурността и запазването на християнството особено в Близкия Изток изискваха конкретни действия“. Комюникето припомня, че декларацията е резултат от протестите на много страни членки, след като на заседанието на 31 януари не бе постигнато съгласие по текста, който не споменава преследванията срещу християните.

Външните министри на ЕС категорично осъдиха насилията срещу християни и други религии

На заседанието си на 21 февруари в Брюксел външните министри на ЕС приеха документ, в който осъждат нетолерантността, насилието и дискриминацията срещу християни и други религиозни общности. В декларацията се изразява „дълбоко безпокойство за нарастващия брой на проявите на нетолерантност и дискриминация по религиозни причини, както показват в последно време насилието и терористичните действия срещу християни и техните култови места в различни страни, както и срещу мюсюлмански поклонници и други религиозни общности“. Външните министри подчертават, че „всички последова-

На стр. 8

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1448)
март 2011 г.

От стр. 1

Всекидневието - семейството, бракът, работата, заниманието във всеки момент, това са обичайните случаи да бъдем с Христос и да Му подражаваме, опитвайки се да прилагаме всички човешки и християнски добродетели както Йоан-Павел II. Говореше ни за единност на живота: „Има само един живот, състоящ се от плът и дух, и той трябва да бъде и в душата, и в тялото - свят и изпълнен с Бог.“ Показва ни милосърдие - този, който е познал Христос, открива съкровище, което не може да държи само за себе си. Същият този трябва да помогне и на другите да стигнат до Христос. Макар и човек, който носеше изстрадания спомен за огромните трагедии на ХХ век - войната, холокоста, нацизма

Кампания на „Каритас“

Подкрепете един самотен и болен възрастен човек. Дарение от 60 лв. ще му осигури домашни грижи за един месец.

Подкрепете усилията на „Каритас“ в предоставянето на домашни грижи на 400 болни и самотни възрастни хора!

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на кратък номер
17 777
за всички мобилни оператори.
Цената за един SMS е 1.20 лв. с ДДС.

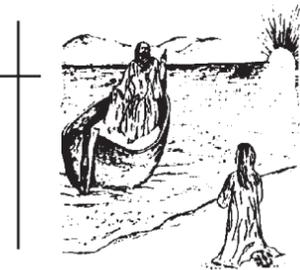

Йоан-Павел II - блажен

и безумния стремеж на атеистичните и тоталитарните режими да изкоренят заедно с достойнството на човека и корените на неговата вяра, Йоан-Павел II чрез своята вяра показва на хората, че Христос е истинският път, който е в състояние да укрепи призванието на човека да бъде свободен в един свят, избавен от неправдите и оздравял от раните си. За нас, християните, той е пример за молитва и саможертва - възпитателните средства, без които не можем, постоянна молитва и разкаяние, присъщи на християнския

дух. Той помолил майката на Исус Христос и наша майка Дева Мария освен всичко останало да бъде и наша „пътеводна светлина към пътищата на света“. Нарича я още бедна и смирена жена, благословена и превъзнесена от Бог, който е над всичко! Девица на надеждата, Зора на нова ера, Бедна слагиня на Господ, Славна майка на Христос, Предана девица, Свято жилище на Словото, Жена на скръбта, Майка на живите, Девица, Годеница, стояща под Кръста, Нова Ева, Предана жена във вярата, Първа сред последователите. Майко на Църквата, помагай ни винаги да сме сигурни, че надеждата е в нас с доверие в човешката доброта и в любовта на Отца. Накрая ще си позволя да цитирам следните слова на Йоан-Павел II: „В подножието на истината трябва да се постави любовта, трябва да се сложи в ъглите, на земята, и тя ще пусне корени дори там, където няма пътища, и ще съгражда, ще издига, ще преобрязва“ (К. Войтила, „Иеремия“).

Във вечна светлина

„Когато настъпи вечерта, Исус каза: „Да минем на другия бряг““

(Марко 4, 35)

**Отец
Максимилиян
Балабански**

Отец Максимилиян Балабански (кръщелно име Йосиф), син на Елисавета и Бонио, се ражда на 9 ноември 1925 г. в село Калашлия (сегашно Генерал Николаево). Тук завършва основно училище. Той е много добре възпитаван от своите родители. Малкият Йосиф открива своето свещеническо и монашеско звание в родната енория. В енорийската църква, където е министрант и участва в евхаристията, решава да се отдаде в служба на Бог и на хората в Ордена на францисканците конвентуалци.

На 29 ноември 1937 г. заедно с Георги Арлашки, Йозо Землярски и Козма Бойкин пристига в Асизи (Италия) и тук, в Сакро Конвенто, започва гимназия, която завършва през 1942 г. На 14 август с.г. започва новициат при отците францисканци конвентуалци в Асизи, който приключва с полагагане на първите обети на 15 август 1943 г. По това време е възхитен от живота и християнското свидетелство на Максимилиян Колбе, подпечатани с мъченическата смърт на светеца в концлагера Освиенцим по време на II световна война, и приема монашеското име Максимилиян.

След завършване на новициата брат Максимилиян следва 3 години философия и богословие. Вечните обети пола-

га на 8 декември 1946 г., като продължава следването си до 1950 г. Ръкоположен е за свещеник на 16 юли 1950 г. След това е назначен за ректор на малката семинария в Асизи. По-късно работи в Перуджа, Губио, Католика, става отговорник за постулантите - младите кандидати за постъпване във францисканския орден.

Следва две години в Папския източен институт и го завършва като магистър по Източно канонично право. През 1969 г. е изпратен като мисионер в Австралия и е назначен за ректор на семинария, а през последните шест години от своя престой на най-малкия континент изпълнява функциите на наставник на тамошната структура на ордена.

1992 г. е за отец Максимилиян изключителен момент - завръща се в родната България, която - както е разказвал за нея винаги е носил в сърцето си. Тук заедно с отец Симеон Луков е назначен в енорията в кв. „Парчевич“ и една година служат на поверените им енориаши.

През 1993 г. е назначен от епископ Георги Йовчев за енорист в с. Житница. В селото той строи енорийски дом и почти едновременно - манастир в град Раковски, в който живее от 2000 г. След няколко години боледуване, приел светите тайнства покаяние и маслосвещение и в присъствието на събратята си отец Максимилиян напуска този свят и се отправя на среща със своя Създател, комуто посвещава живота си. Отец Максимилиян Балабански умира на 13 февруари 2011 г. в манастира „Свети Максимилиян Колбе“ и се запътва към вечността, за да получи обещаната награда за делата си.

Отец Максимилиян Балабански работи отговорно и с ентусиазъм през целия си живот с всички хора, особено с младите. Отдава се на мисията си с всички сили и в името на Непорочната Дева привлича душите на поверените хора към Бог. Изповедник на сестри и свещеници, рицар на Непорочната и верен син на свети Франциск, отец Максимилиян е обичан от своите енориаши и от събратята си свещеници и монаси.

Скромен и добър човек, монах и свещеник. Верен докрай. Вечен покой дай му, Господи, и вечна светлина да го озари.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник **Благовест
Вангелов**
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Полша. През 2010 г. нацистският лагер на смъртта Освиенцим е бил разгледан от рекорден брой посетители - над 1.4 милиона, от които 850 хиляди ученици. Най-многобройни са били поляците, следвани от британци, италианци, германци и др. Повече от 90 процента от посетителите са запалили свещи в католическия параклис в памет на жертвите.

САЩ. Католическата организация за защита на християните „Отворени врати“ съобщава, че през 2010 г. са били преследвани заради вярата си над 150 милиона християни предимно в комунистическите и ислямските страни.

+++ Епархията на Ню Йорк ръководи и поддържа 189 начални, средни училища и колежи и два университета, за които изразходва годишно над 13 милиона долара. Освен това тя подпомага и 5 хиляди бедни ученици и студенти с по 2,5 до 4,5 хиляди долара годишно. В учебните заведения на епархията се обучават повече от 200 хиляди ученици и над 30 хиляди студенти. Архиепископ на Ню Йорк е д-р Тимоти Долън, който наскоро бе избран за председател на Епископската конференция на Католическата църква в САЩ. Броят на католиците в епархията е три милиона души.

Литва. Парламентът на страната е обявил 24 декември (Бъдни вечер) за официален празник. Този ден е официален празник и в Латвия, Естония, Чехия и Словакия. От 4-милионното население на Литва над 3,2 милиона са католици.

Китай. Китайската комунистическа власт наложи ръкополагането на свещеника Йозеф Гуо Женсен за епископ въпреки протеста на Ватикан. Властта се старае да накара духовниците да не изпълняват папските указания и изискванията на католическите канони.

Словакия. Католическата църква и правителството на страната започват усилената подготовка за честването на 1150-годишнината от пристигането на Кирил и Методий (863) в днешна Словакия. До 2013 г. мощите на свети Кирил ще обикалят епархиите на страната. На големия празник през 2013 г. ще присъства и папа Бенедикт XVI.

Русия. Епископската конференция на Католическата църква в Русия избра на общо събрание в сибирския град Иркутск новия си председател - това е 50-годишният италианец с руско гражданство епископ Паоло Пеци. Понастоящем в страната живеят над един милион католици.

+++ В катедралата на Москва „Непорочно зачатие на Дева Мария“ бе отслужена тържествена литургия по случай отпътуването на архиепископ Антонио Менини, апостолически нунций в Русия. Присъстваха са всички католически епископи в Русия, много католици и приятели. Патриарх Кирил е заявил: „Подобряването на отношенията между Католическата и Православната църква се дължи изключително на архиепископ Менини.“ Пред богомолците в катедралата патриарх Кирил е казал: „Пожелаваме много успехи на архиепископ Менини в Лондон.“

Англия. Католическият архиепископ на Лондон д-р Алън Хонунс е заявил пред ВВС, че още преди Възкресение Христово т.г. в Лондонската епархия над 50 епископи и 150 свещеници

заедно със своите енории и епархии ще преминат в Католическата църква. Той е изтъкнал и причините: ръкополагането на жени и хомосексуалисти за епископи и че настъпва деградация в Англиканската църква. Ръководителят на Католическата църква в Англия и Уелс архиепископ Винсент Никълс е заявил, че Католическата църква в Англия е отпуснала над 290 хиляди лири за учредяване на ординариатите.

Германия. Германската банка е емитирала 30 милиона монети по 2 евро като юбилеен знак „Кьолнска катедрала“. На големо тържество канцлерът Ангела Меркел е дарила първата златна монета „Кьолнска катедрала“ на председателя на катедралата префект д-р Норберт Фелдхоф. Пред множество богомолци и гости Меркел е заявила: „Католическата катедрала в Кьолн е най-известната монументална сграда-паметник в Германия. Тя е не само гордост за Католическата църква, а и за цялата германска нация!“ Монетата влиза в оборот като платежно средство от 1 март т. г. Катедралата е обявена от ЮНЕСКО за световно културно наследство, за архитектурен шедевър. Тя се посещава годишно от над 6 милиона души от цял свят.

+++ Иранският писател Амир Хасан Чехелтан е заявил пред германския всекидневник „Франкфуртер Алгемайне Цайтунг“, че иранските младежи проявяват все по-голям интерес към католическата вяра. Въпреки жестоките закони на шериата те тайно приемат християнската вяра. Властите забелязват това и още по-брутально преследват отказалите се от исляма.

+++ Епископът на Лимбург д-р Франц-Петер Тебарц остро е протестирал срещу искането на мюсюлманите да се учреди специален мюсюлмански празник ден в календара, като се е аргументирал: „Нашето общество е конституирано като християнско, а ислямът по своето развитие и като общество е извън нашата конституция.“

Испания. След като папа Бенедикт XVI освети базиликата „Светото семейство“ в Барселона през ноември 2010 г., масовите заявки за посещение на този архитектурен шедевър са се увеличили значително.

Италия. Кардинал-секретарят на Ватикан Тарчизио Бертоне при посещение си в римска детска болница за пръв път се е изказал пред персонала относно сексскандала, свързан с италианския премиер Силвио Берлускони: „Църквата настоява всички обществени, административни и политически личности да проявяват висока обществена отговорност, силен морал, чувство за отговорност и законност, а в конкретния случай управляващите политици да проявяват висока отговорност пред семействата и пред младото поколение с образцово поведение.“

Франция. Европейският парламент настоятелно е апелирал пакистанският президент да помилва католичката Асия Биби Норен, която е със смъртна присъда за богохулство. Жената е наклеветена за богохулство, което според ислямския закон шериат се наказва със смърт. Европарламентът също е настоял да се отмени този закон, който дава възможност да бъдат осъждани на смърт чрез лъжесвиде-

телство неугодни хора.

+++ Във връзка с началото на работата на общото събрание на Европарламента в катедралата на Страсбург е била отслужена тържествена литургия от архиепископа на града Жан-Пиер Грале. Присъстваха са политици, съдии, депутати и комисари. Постоянният наблюдател на Светия престол в Евросъюза прелат д-р Ади Джордано е изнесъл проповед, в която е говорил за важността и за приноса на християнството в политиката, икономиката и науката. Накрая архиепископ Грале е предал на всички богомолци благослова на папа Бенедикт XVI и пожеланията му за ползотворна работа през 2011 г.

Ватикан. С двете мощни фотоволтаични инсталации ватиканската държава е на първо място в света по производство на електрическа енергия от слънцето на глава от населението - по 200 вата.

+++ За пръв път след края на войната във Виетнам (1975 г.) Ватикан изпраща папски легат в страната. Там живеят 9 милиона католици и тя е втората по големина католическа страна в Азия след Филипините с над 70 милиона католици.

+++ Във връзка с края на световната молитвена седмица за единение на християните папа Бенедикт XVI е отслужил тържествена литургия в римската базилика „Свети Павел извън стените“. Присъстваха са много кардинали, свещеници, представители на всички християнски Църкви.

3 ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1448)
март 2011 г.

Египет, демокрацията и ислямът

Египтяните, излезли по улиците и площадите, искат повече свобода, но също така искат смъртно наказание за всеки, който преминава от исляма към друга религия. Това показва проучване на най-многобройната мюсюлманска държава в Северна Африка и Близкия изток.

Бунтуващите се казват, че предпочитат демокрацията пред всяка друга форма на управление. Но в същото време мнозинството иска прелюбодейците да бъдат убивани с камъни, на крадците да им се режат ръцете, а отказалите се от исляма да бъдат наказвани със смърт.

Анкетата е проведена в Египет и в шест предимно мюсюлмански страни от Вашингтонския Pew Forum on Religion & Public Life, който е номер 1 в света по отношение на изследванията в тази област. Останалите шест изследвани страни са Турция, Ливан, Йордания, Пакистан, Индонезия и Нигерия.

Египетските събития сега са в центъра на вниманието. Интересни са също и сравненията с другите страни.

Демокрацията например се смята за най-добрата форма на управление от 59 на сто от египтяните, докато в Турция и Ливан процентът е доста по-голям - 76 и 81% съответно. Дори 22 на сто от египтяните заявяват, че в някои случаи за предпочитане е недемократично правителство. По отношение на връзката между политиката и религията почти половината от тях преценяват, че ислямът и сега влияе много силно в политиката. А 95 процента от египтяните с такава преценка мислят, че това е добро. По обобщени данни 85 на сто от населението на страната на фараоните смятат за положително влиянието на исляма в политиката, а само 2% дават отрицателен отговор. Докато в Ливан и Турция отрицателни

Монс. Юркович е новият нунций в Москва

Папа Бенедикт XVI назначи за нов апостолически нунций в Руската федерация монс. Иван Юркович, досегашен апостолически нунций в Украйна. Назначението става два дни след посещението на руския президент Медведев във Ватикан. Архиепископ Юркович ще поеме поста от монс. Антонио Менини, когото Светият отец назначи за апостолически нунций във Великобритания.

+++ Светият отец е назначил за посредник между Ватикан и Китай 60-годишния салезианец епископ д-р Савио Хон Тайфай. Той е „вторият човек“ на ватиканската конгрегация за мисиите, богослов, професор в Хонконг. Епископ Савио Хон е заявил: „Аз съм силно развълнуван и твърдо решен да поема тази трудна задача - да стана мост между Рим и Пекин. Досега съм отговарял за над хиляда разделени католически епархии в целия свят и с Божията помощ се надавам да се справя с новата мисия, за да се регулират отношенията между Ватикан и Китай.“

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил испанския архиепископ Абрил-и-Кастело (75 г.) за вицекамерлинг на Католическата църква. Той поема тази длъжност от италианския архиепископ Паоло Сарди (76 г.). Испанецът е бил нунций в Словения, Македония и Сърбия. Вицекамерлингът е в помощ на сегашния камерлинг - кардинал-секретаря Тарчизио Бертоне. Длъжността камерлинг е учредена от Светия престол, за да изпълнява задачите по време на овакантяване на папския престол, т.е. при смърт на папата.

+++ Светият отец е приел 18-членна делегация на Обединените протестантски църкви в Германия, водена от баварс-

кия епископ Йоханес Фридрих. На срещата е присъствал и президентът на Папския съвет за единение на християните кардинал Курт Кох. Делегацията е участвала в световната молитвена седмица за единение на християните в базиликата „Свети Павел извън стените“. Тя е засадила дърво пред базиликата и е присъствала на заключителната литургия в храма.

+++ Папата е назначил професор д-р Вернер Абер - микробиолог, носител на Нобелова награда, за президент на Папската академия на науките. 81-годишният швейцарец наследява на тази длъжност починалия през 2010 г. италиански физик проф. д-р Никола Кабибо. Новият президент на Папската академия на науките е протестант.

+++ Папа Бенедикт XVI е освободил архиепископ Антонио Менини като нунций в Москва и го е назначил за нунций в Лондон. Архиепископът служи осем години в Русия и спомогнал много за подобряването на отношенията между Русия и Светия престол. На летището нунций е бил изпратен лично от руския патриарх Кирил, който предал поздравления за папа Бенедикт XVI. Днес Светият престол има дипломатически представителства в над 180 страни в света.

Рубриката води
Петър Кочумов

мнения са получени от над 30 процента анкетираните.

В противопоставянето между модерни и фундаменталисти 59% от египтяните заявяват, че предпочитат фундаменталистите, срещу 27%, които подкрепят модерните. В Ливан и Турция процентите сочат обратното: 84% и 74% съответно са за модерните, а за фундаменталистите са „гласували“ съответно 15% и 11%.

54 на сто от египтяните - както жени, така и мъже - предпочитат разделяне на половете на работните им места. А в Ливан и Турция против такова разделяне се произнасят 80 и 90% съответно.

Що се отнася до мнението им за „Хамас“, „Хизбула“ и „Ал Кайда“, тези организации се подкрепят съответно от 49%, 30% и 20% египтяни. Процентите са по-високи донякъде от това дали анкетираните са сунити или шиити. Мнозинството египтяни са сунити - каквато е „Хамас“, докато „Хизбула“ е шиитска. Данните сочат, че през последните години поддръжниците на „Хизбула“ са намалели: от 56 на сто през 2007 г., 54 на сто през 2008 г., 43 на сто през 2009 г. до 30 на сто миналата година. Точно обратното става по отношение на атакаторите самоубийци. Одобряващите актовете им са 20%, докато през 2009 г. цифрата е била 15%. Що се отнася до 84-те процента египтяни, подкрепящи смъртното наказание за отказване от исляма, при тях не се открива разлика между анкетираните мъже и жени, млади и стари, образовани и необразовани.

В Йордания желаещите смъртно наказание за вероотстъпниците от исляма са 86%, докато в Ливан и Турция процентите са съответно 6 и 5%.

През 1990 г. населението на Египет е било 53 милиона, към днешна дата е 80 милиона, а през 2030 г. се очаква да надхвърли 105 милиона.

Сандро МАГИСТЕР, по www.chiesa

Дева Мария - мъдра в говоренето и в... мълчанието

Майсторка в мълчанието

Красноречиво доказателство за мъдростта на даден човек е той да знае кога да мълчи и кога да говори. Понеже както пише в книгата Еклисиаст (III, 1, 7): „Всичко си има време... Време да мълчиш и време да говориш.“ И в едното, и в другото Дева Мария е несравнима.

Тя е можела да говори, както справедливо отбелязва един благочестив автор, и да разкрие на Йосиф делото, станало в нея, и така да разреши объркането в любящия съпруг. Ала по този начин е щяла да разкрие тайната на Царя на небето, щяла е да се превърне в знаменитост. И предпочете да замълчи и да остави Бог да говори чрез ангела.

Тя е можела да говори във Витлеем, когато й беше отказан подслон, да посочи благодството на своя род, възвишената си мисия. Ала дълбокото смирение, желанието да страда, да се съобразява с Божията воля й говореха да мълчи.

А колко неща е можела да каже на пастирите и на мъдреците, които посетиха Божественото дете. Ала така е щяла да смути обожаването и поклонението на тези свети личности пред Исус. Славата на Бог, благоволеното към мъдреците и овчарите я притесняваха да говори и тя мълчеше.

Дева Мария с възхита слушаше всичко, което казваха за славата на Сина, за Неговото учение, за Неговите чудеса. Тя повече от всички други Му се възхищаваше в сърцето си и в него таеше грижовно тези слова и дела.

Мъдрецът Симеон й предсказа съдбата на Сина и Неговите жестоки бъдещи мъки. Мария не казва и дума; тя е готова на всичко. Не се перчи със смирение си, а слуша, отдава се като жертва заедно със Сина и мълчи.

По същите съвсем разумни причини не казва нищо в подножието на Кръста, не казва нищо в изпитанията, в униженията, от скромност пак мълчи в радостта и в славата. Впечатляващи доказателства за божествената мъдрост ни поднася мълчанието на Девата.

Майсторка в говоренето

Несравнима майсторка в мълчанието - когато трябваше да се мълчи, Дева Мария се прояви също и като несравнима майсторка в говоренето - на точното място и по точния начин, т.е. когато и както трябва да се отдаде слава на Бог и да се направи добро на хората.

Ето и доказателствата. Тя отговаря на архангел Гавраил и не можем да не се възхитим от мъдростта на думите й. Говори на братовчедка си света Елисавета и думите й правят да скача от радост още в утробата на Елисавета бъдещият Предтеча на Сина й. Словата й са изповед на смирение, на благодарност, един

химн на възхвала, възвишен химн на благодарност към Всевишния: „Величае душата ми Господа...“

Мария говори със Сина в храма и словата й са прекрасно проявление на майчина обич и загриженост.

Говори на сватбата в Кана и думите й отразяват нейното състрадание към нуждаещите се и безграничното й упование в Бог.

О, възхитителна мъдрост Мариина, несравнима мъдрост както в речта, така и в мълчанието!

Хуан ДИАС, по Catholic.net

Съобщение

От 16 до 21 август 2011 г. в Мадрид ще се проведе Световната младежка среща. Католическата апостолическа екзархия организира група и приканва всички желаещи между 16 и 35 г. да вземат участие.

Срок за записване - 12 март 2011 г.

За повече информация се обръщайте към:

Отец Йоан - Милен Найденов (помощник енорийски свещеник, енория „Успение Богородично“ - София):

02/9 522 959; 0878544271;

e-mail: milen.mgn@abv.bg

Йоана Брусарска: 0886316151; e-mail: ioanabr@abv.bg

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 март в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Великият пост - време да творим

От стр. 1

радикална промяна в живота на всеки от нас, ако поискаме това с доверие. За да може това да стане обаче, не трябва да заблуждаваме себе си, а да признаем, че животът ни не е съвършен, че грешим непрекъснато и по всевъзможни начини. Ако си даваме сметка за това, вече сме направили първата важна крачка и посланието на Пепеляна сряда не остава безплодно за нас. Именно грехът, който е в нас, е източник на нашите страдания; затова не бива да губим смелост и надежда, а да направим следващата крачка. Когато сме в истина със себе си, ние знаем какво да правим. Великият пост ни помага по особен начин,

крачка след крачка, да поемем по пътя на покаянието, обръщането и решителното завръщане към единството ни с Бог, което грехът се опитва да разруши. Това единство е смисълът на християнския живот и ако сме го загубили, можем винаги да се завърнем към него и да го възстановим. Средствата са: искрено съжаление, изповед и желание греховете да бъдат простени. Нещо повече - имаме възможността да стоим в Божията благодат далеч от греха и да поправим извършеното зло, като възстановим справедливостта в отношенията ни с нашите близки. Затова трябва да виждаме във Великия пост безценен Божи дар за нас както и възможност да творим чрез покаяните си дела.

А можем да бъдем творци във всичко, което е съществено за християнския живот - в молитвата, във въздържанието, в делата на милосърдната любов.

Когато се молим, ние се обръщаме в смирение към Самия Бог. В нашата молитва ние се срещаме с Онзи, Който така ни е възлюбил, че „ни е дал Своя единороден Син“ (Йоан, 3, 16). Затова решението ни да се върнем при Него трябва да бъде радикално. Молитвата ни е средство да се доближаваме все повече към Отца, Чиято любов към нас не намалява независимо от вините и простъпките ни. В това завръщане сме призвани да творим.

През този благодатен период можем да обновим и нашето отношение към поста и въздържанието. Никога не трябва да губим увереност, че всяка наша жертва, всеки нас отказ от нещо ще бъдат възнаградени. Но те са и полезни за нашия духовен напредък, защото са не само жертва на Бог, но и ни дават сили в борбата със злото. Исус ни казва ясно, че злите духове се изгонват само с молитва и пост (ср. Мат., 17, 21). Всеки от нас знае най-добре кое е слабото място в сърцето му, къде е атакуван най-много от демона. Постът е средство да го държим далеч от себе си, мощно оръжие, към което не бива да се боим да прибегваме. В нашето творчество, свързано с

въздържанието, ние имаме примера на Божия Син, станал човек, дошъл не да Му служат, но да служи и да заеме последното място. Този е пътят, по който трябва да вървим - всеки според силите и възможностите си, като благодарим винаги на Исус за всичко, което е направил за нас.

Молитвата и постът обаче губят стойност, ако нямат отражение в милосърдното ни отношение към нашите братя. Великият пост е време, когато пътят ни към Христовото Възкресение трябва да бъде изпълнен с нашето радостно служение на ближните, особено на онези, които са в нужда. Сам Исус ни учи как да протягаме ръка, за да помогнем: „Кога правиш милостиня, нека лявата ти ръка не знае какво прави дясната, та милостинята ти да бъде скришом; и твоят Отец, Който вижда в скришно, ще ти въздаде наяве“ (Мт., 6, 3-4). И по този начин отваря пред нас огромна възможност за творчество.

В периода на Великия пост - време на обръщане за нас, ние не трябва да забравяме, че всички заедно изграждаме мистичното Христово тяло, че сме Негов народ. Затова е важно като Църква да се молим, да поднасяме на Бог нашите жертви, да търсим и да помагаме на онези наши братя и сестри, които са се отдалечили от нашата общност и не знаят как да се завърнат при нас. Да бъдем за тях светлина, уверени, че Бог в Своята милост ще им помогне да станат живи членове на Неговия народ. Великият пост е време на обръщането ни, но и на нашето творчество не само поотделно, а и като общност.

Много са възможностите пред нас да творим чрез покаяние по време на поста. Затова трябва да правим всичко, за да осъществим решението си за това силно време, като никога не губим от погледа си разпънатия Исус, Който ще ни помогне да успеем. И в пасхалната нощ ще можем с ликование да подновим нашите кръщелни обещания и да вкусим радостта на Божии чедра, познали вечното спасение.

Отец Страхил КАВАЛЕНОВ

4 ИСТИНА VERITAS Брой 3 (1448) март 2011 г.

Празник на свети Йоан Боско в Казанлък

От стр. 1

ново се събрахме представители на два континента - Европа и Азия. За съжаление нашият владика Христо Прошков беше възпрепятстван и не можа да ни удостои с присъствието си. Но изпрати специален поздрав с уверението, че ще се моли за нас по време на посещението си в Светите земи.

Точно в 10 часа започна литургията, отслужена от отец Георги Свобода, SDB, в съслужение с отците салезиани Петър Немец, Мартин Илек и Ярослав Фогл. В проповедта си архиепископ Януш Болонек говори за живота и дейността на Дон Боско, за съвременните течения в религиозния екстремизъм и как той може да се преодолее, следвайки заветите на свети Йоан Боско. Енориашите от Казанлък поздравиха гостите и поднесоха на официалните лица букети и малки подаръци.

След службата децата от Стара Загора изнесоха чудесна програма, подготвена от отец Ярослав, Деси, преподавателите по танци и Виктор като водещ. Имаше и кратка презентация за живота на Дон

Боско.

Домакините бяха приготвили почерпка в центъра за деца и младежи „Оазис“, по време на която всеки можа да се срещне и поговори с гостите. На двора бяха изнесени джиги, та децата да се забавляват на воля.

Разделихме се в ранния следобед с надежда подобни срещи да са по-чести.

Инж. Стефан Папукчиев, KdB, председател на фондация „Оазис“ - Казанлък

Свети Кирил Йерусалимски - църковен писател от епохата на класическото християнство

За живота на светеца има оскъдни сведения. Знае се, че е роден около 315 г. в Йерусалим или околностите му. Не е известно да е учил другаде освен в родния си град, но още от младежката си възраст става известен с привързаността си към Църквата. Това било оценено от местния архиепископ Макарий, който в 335 г. го ръкополага за дякон, а десет години по-късно следващият архиепископ Максим го ръкополага за презвитер, като му възлага ръководството на йерусалимското училище за катехизис. В 348 г., след смъртта на Максим, клирът и народът в Йерусалим единодушно избират за архиепископ презвитер Кирил.

По това време арианската ерес, ширеща се повсеместно, заплашвала единството в Църквата. Йерусалимският епископ Кирил страстно защитава истината и естествено станал прицел на злоба и нападки от страна на арианите. Също както и свети Атанасий Велики той три пъти бил лишаван от катедрата си и изпращан в изгнание.

Седмото правило на Първия вселенски събор постановявало първенството по чест на йерусалимския архиепископ - за разлика от признаването дотогава първенство на кесарийския архиепископ. По този пункт арианският епископ на Кесария Палестинска Акакий спорел с архиепископ Кирил. Пак Акакий обвинявал неоснователно Кирил, че прахосвал църковни средства. А истината била съвсем друга - Кирил помагал на бедните и страдащите,

чийто брой се увеличавал вследствие на продължителната суша, обхванала земите около Йерусалим. Най-напред Кирил раздал личните си средства, но те не стигали за помощ на нуждаещите се. За да облекчи страданията на гладните, той се принудил да продава и църковни вещи. На свикания събор в 357 г., на който арианите имали мнозинство, Кирил бил незаконно лишен от катедрата си и осъден на изгнание. Той отишъл в Антиохия, а оттам и в Тарс. Там бил благосклонно приет от епископ Силуан.

Само две години по-късно се състоял голям събор в Селевкия, на който отстраняването на архиепископ Кирил се оценило като противоканонично и той бил върнат. Но влиянието на арианите все още било силно както в Църквата, така и в императорския двор. В 360 г. на Константинополския събор, свикан от архиепископ Евдоксий и епископ Акакий, Кирил бил осъден отново на изгнание. Арианските епископи на събора били подкрепени от император Констанций, който не признавал решенията на Селевкийския събор.

Когато престолът бил зает от император Юлиан две години по-късно, светецът отново заел катедрата си, но не за дълго. В 367 г. пак бил отстранен - този път от арианския император Валент. От 17-те изгнанически години на свети Кирил това изгнание било най-дългото - 11 години. То завършило при императорите Грациан и Теодосий Велики, когато за Църквата настъпил спокоен

период. Окончателното връщане на йерусалимския епископ станало в 378 г. Последвали години на упорита дейност и грижи за йерусалимското паство и за възвръщане на църковното единство в диоцеза. На Втория вселенски събор в Константинопол (381 г.) той защитавал апостолската вяра и християнското благочестие. Починал на 18 март 386 г.

Свети Кирил Йерусалимски е оставил няколко съчинения. Най-известни са катехистичните му беседи, които включват едно предгласително слово, 18 огласителни и 5 тайноводствени слова. Катехистичните беседи всъщност представляват общи указания и разяснения за оглашените, на които предстои кръщение. Най-общо темите на беседите са върху учението за греха и покаянието, главните догми за Бог Отец, Син и Свети Дух, възкресението на мъртвите и вечния живот. Тайноводствените слова са предназначени за кръстените, на които се обясняват тайнствата кръщение, миропомазване и евхаристия.

Други произведения на светеца са „Беседа за разслабения“ (345 г.), „Послание до император Констанций“ - по повод явяването на светец кръст над Йерусалим на 7 май 351 г.

Константин Преславски е направил превод на старобългарски на катехистичните беседи (според стар ръкопис от XII-XIII в.).

На свети Кирил Йерусалимски е посветен акатист.

М. РАЙКОВА

Още един поглед

Една мечта и една надежда

Кръстени сме със същия Дух,

за да съставяваме едно само тяло

(1 Кор. 12, 12-27)

Църквата се нарича една, свята, вселенска (на гръцки - католическа), апостолска:

- защото принадлежи на целия свят, а не на някоя местност. Чрез нея се освещава цялото човечество и цялата земя, а не някой отделен народ или страна;

- защото верните й чада се освещават от Божието слово, молитвата и светите тайнства;

- защото нейната същност е съгласието и единството на духа и живота на всичките й членове по цялата земя;

- и най-сетне, защото в апостолското писание и учение се съдържа цялата пълнота на нейната вяра, нейното упование и нейната любов.

Преди повече от 100 годи-

ни отец Пол Уотсън, епископ-пален служител (американски англиканец) и съсъздател на Обществото на братята от Атонмент (Гарисон, Ню Йорк), въвежда една осемдневна молитва за единството на християните, отслужена за първи път от 18 до 25 януари 1908 г. За да се подчертае специфичността на Молитвената седмица за християнско единение през тази година, Църквите в Йерусалим са избрали за основна тема стих 42 от втора глава на Деянията на апостолите: „И те (първата Църква) постоянно живяха в учението на апостолите, в общуването, в хлеболомението и в молитвите.“ Основната идея тук е да се призват „всички християни да преоткрият ценностите, които са обединявали древната християнска общност в Йе-

На стр. 8

Най-често употребяваният аргумент в защита на дадено твърдение е всеизвестното „Така пише“, след което човек поглежда доволен опонента си. „Така пише“ - да, ама не! Защото не са редки случаите, когато написаното не отговаря на истината. Причините за това са най-различни. В „стари времена“ те се дължаха основно на словослагателя. Като войник бях дописник на армейския вестник „Бойно знаме“. В онези години войниците помагаша на ТКЗС в жътвата и напълно естествено бе вестникът да ги призовава: „Да запазим хляба на народа!“ Бай Слави, словослагателят, набра заглавието и войничетата прочетоха: „Да запалим хляба на народа!“ Вместо буквата „З“ бай Слави инстинктивно бръкнал в касетката на буквата „Л“ и...

Бързината, с която кореспондентът предава сензационната новина, е причина за куриози, които нерядко са продукт както на липсата на обща култура, така и на разсеяност или инерция на авторите или на редакторите. Не са изключени и куриози, поднесени ни от преводачи. В биографията на Майка Тереза от Калкута преводачката ни съобщава, че в един момент младата Тереза решила да стане „религиозна“. В речниците „religious“ се превежда като „религиозен“, но означава също „монах, монахиня“.

Предлагам на вниманието на читателя само няколко „би-

Така пише...

сера“ от големия куп, събиран през годините. Някои от тях са безценни, тъй като авторите им са достойни за уважение личности.

„Сан Стефано, 1978 г. - Костницата на руските воители, издигната недалеч от италианската черква „Свети Феликс“ на морския бряг“ (черквата е „Сан Стефано“, а не „Сан Феликс“).

„След смъртта на епископ Пеев за негов наследник е избран монс. Иван Романов, който е бил капелан на цар Борис“ (всъщност бил е капелан на цар Фердинанд).

„Президентът Георги Първанов се среща с настоятелството на църквата „Света София“ в Истанбул“ (черквата е „Свети Стефан“).

По случай обявената за Моцартова 2006 година строфите „Фигаро тук, Фигаро там“ се приписват на Моцартовата опера „Сватбата на Фигаро“ (те обаче са от операта „Севилският бръснар“ на Росини).

„Едва седем месеца продължи престоят на Христо Стоичков начело на испанския Селтик“ (такъв отбор в Испания не съществува).

Под снимка на сестри викентинки от бившата болница в Пловдив е отбелязано: „Сестрите от болницата, дегизирани сред простолудие личат епис-

коп Симеон Коков, бъдещият Никополски епископ Васко Сейреков, архимандрит Велик Йонков и неколцина негови събрата).

„През 1937 г. монс. Ронкали, папският намесник в София и бъдещ папа Пий XII, поръчва на българския зограф Владимир Наумов дванадесет икони, които по-късно отнася със себе си във Ватикана“ (през 1937 г. монс. Ронкали не е вече в България, а по-късно не е и папа Пий XII, а папа Йоан XXIII).

„Старата римокатолическа катедрала в София, основана от епископ Георги Йовчев в началото на XX в., е била разрушена от бомбардировките на 30 март 1944 г. (сигурно след Матусалем епископ Георги Йовчев е най-дълголетният човек на нашата планета).

„Четката на великия Леонардо да Винчи рисува „Тайната вечеря“ на Исус и апостолите в Сикстинската капела“ (тя и днес е все още в трапезарията на отците доминиканци в Милано).

„Историческият принос на България към европейската кауза е несъмнен. Папството първо му отдаде признание, обявявайки още през 1979 г. двама от създателите й - св. Кирил и Методий - за покровители на Европа, заедно с

ирландския монах св. Бенедикт“ (за съпокровители на Европа св. св. Кирил и Методий са провъзгласени на 31 декември 1980 г. от папа Йоан-Павел II. Що се отнася до свети Бенедикт, вероятно след смъртта му през 547 г. свети Петър му е дал ирландско подданство).

„През 65 г. в римския град Никополис ад Нестум (край днешния гр. Гоце Делчев) проповядва апостол Павел, основавайки поредната епископия“ (в Деянията на апостолите както и в посланията на апостол Павел информация за мисия на апостол Павел по тези места няма. Причината? - самоволието на апостол Павел, посетил района без разрешение на апостол Петър).

„За близо 30 години Ватикана използва филателията като пропагандно средство на религията. Първите религиозни марки се появяват още в 1895 г. и са посветени на 700-годишнината от рождението на Антоний Пандурски“ (през 1895 г. държавата Ватикан не съществува, а марките, посветени на 700 години от рождението на свети Антон, са емитирани през 1931 г., и то от италианската пощенска администрация, а не от Ватикан. Що се отнася до името на свети Антон, според авто-

ра на студията ПАНДУРСКИ подсказва желанието на специалиста филателист, вероятно правнук на селски пандурин, да се присламчи към славата на свети Антон Падуански.

Движението за единение на част от българския народ с Римската църква през 1860 г. чуждестранен историк окачествява като „un effimero movimento di unione filoromano“ - едно ефимерно движение за единение (тази година Католическата църква от източен обред в България чества 150-ата годишнина на това „ефимерно“ единение.) След редакторска намеса авторът бе принуден да изхвърли от италианския текст цялата глава, озаглавена: „La Bulgaria domani alla luce della sua storia“.

И тъй, драги читатели, не се осланяйте на аргумента „Така пише“, защото той невинаги е наш приятел при спор с опонента ни.

Запазвам за себе си имената на творците на изложениите бисери с цел да не бъде накърнен авторитетът им пред обществото. Това обаче не може да ни попречи към празничните усмивки да прибавим още една с пожелание по-рядко да срещаме бисери с горепосоченото качество.

Иван ТЕОФИЛОВ

Дати и цифри

1929 г. - Гулиелмо Маркони започва изграждането на радиостанция в новата ватиканска държава.

12 януари 1931 г. - папа Пий XI открива ватиканската радиостанция и произнася на латински език първото радиопослание на Църквата към света. Сред първите радиопредавания е „Scientiarium Nunciatus Radiophonice“ или преглед на дейността на Папската академия на науките.

1936 г. - Радио Ватикан става пълноправен член на Международния съюз за радиоразпръскване

9 февруари 1939 г. - умира Пий XI. Радиото пряко следи конклава, а след това и церемонията по интронизация на новия папа Пий XII с коментар на девет езика. През годината то започва да се разраства с нови студия, техническо-административни служби и се установява в сградата Паладина, където до 1936 г. се помещава Ватиканската обсерватория.

1939-1945 г. - по време на Втората световна война радиото е проводник на свободна информация въпреки заплахите на Гьобелс. От 1940 до 1946 г. по него са изпратени 1 240 728 послания и апели в търсене на военнопленници, на изчезнали и близки на затворници.

21 ноември 1949 г. - излъчена е първата емисия на български език, с което се слага началото на Българската програма.

1954 г. - започва изграждането на предавателния център „Санта Мария ди Галерия“ край Рим, открит на 27 октомври 1957 г. от Пий XII. Започва излъчването на специфични предавания към другите континенти: Африка, Латинска Америка и Азия.

1958 г. - във ватиканския музей „Petrino“ са оборудвани нови студия в подготовка за Втория ватикански събор. Времетраенето на излъчените от събора радиопредавания е над 3000 часа на 30 езика.

1963 г. - с избирането на Павел VI и поклонничествата му до Божи гроб радиото започва да отразява папските визити по света.

1970 г. - кардинал Вийо, държавен ватикански секретар, открива новата сграда на Радио Ватикан, намираща се на Piazza Pia №3, недалеч от ватиканската базилика. Предаванията нарастват до 20 часа дневно на 32 езика.

1978 г. - с избирането на Йоан-Павел II започва прякото предаване на измолването на светата броеница, което се излъчва всяка първа събота от месеца.

1993 г. - слага се начало на сателитното радиоразпръскване: радиото изпраща сигнали към EUTELSAT, с който покрива европейския континент 15 часа в денонощието.

1996 г. - влизат в действие двете параболични антени (всяка с диаметър 7,5 м), които изпращат сигнали към двата сателита от системата INTERSAT, разположени над Атлантическия и Индийския океан, с които се покрива почти цялата населена част от земното кълбо.

1999 г. - папското радио навлиза в дигиталната епоха и започва преустройството с нови технологии. Старите магнетофони и звукозаписни ленти са заменени от компютри.

2000 г. - по случай Големия юбилей започва излъчването на директно предаване за Рим, наречено 105 Live, в което се излъчват предавания на италиански, английски, френски и немски език.

2002 г. - интернет комуникацията има все по-важна роля в предаванията на Радио Ватикан. Почти всички езикови редакции имат своя уебстраница на сайта www.radiovaticana.org

2006 г. - радиото на Ватикан чества своя 75-годишен юбилей с първата историческа визита на Бенедикт XVI на 3 март. Папата посещава всяка от езиковите програми и лично подравява редактори и технически персонал, потвърждавайки, че папската радиостанция трябва да бъде гласът на истината на много езици.

2007 г. - в интернет сайта на радиото започва всекидневно излъчване на видеонавини за дейността на папата благодарение на съвместна инициатива с Ватиканския тв център.

2009 г. - в You Tube се появява нов ватикански канал, който представя видеонавини на четири езика, а през 2010 - и в Twitter, на шест езика.

Днес в Радио Ватикан работят 200 журналисти и редактори от 60 националности и технически персонал от 150 души, повечето миряни, и над 200 кореспонденти по целия свят. Общият брой на радиопредаванията достига 66 часа дневно и 24 117 часа целогодишно.

Радиото на папата е основател и активен член на Европейския радиотелевизионен съюз (EBU-UER), на Международната католическа асоциация за радио и телевизия (UNDA), на Националния африкански радиотелевизионен съюз (URINA) и сътрудници с радиофонични организации и радиостанции от цял свят. Член е на Световната католическа асоциация за комуникации (SIGNIS).

Отец Федерико Ломбарди: Папското радио е знак за универсалността на Католическата църква

Радио Ватикан навърши 80 години - една мисия за известяване на Евангелието и морален ориентир в съвременния свят. Но какво е необходимо за една ефикасна комуникация на ясен и разбираем език, за да достигне до хората и най-вече да докосне сърцата им? Това е основният въпрос и водещ критерий, които съпътстват генералния директор на Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди още от 1990 г., когато за първи път стъпва в папското радио. Това е времето на първата война в Персийския залив. Много са събитията, които ще „преминат“ през микрофона на радиото, казва отецът йезуит, но най-важното е учението на Църквата, чрез което се известява Евангелието в съвременното, литургични чествания, документи и инициативи, които дават смисъл и надежда в човешкото съществу-

ване.

Много са начините за разпространение на посланието на Радио Ватикан, казва генералният директор. От антените и вълновите честоти до сателитите и интернет и новите технологии. Това обаче поставя един основен въпрос: все още ли сме радио? Или може би една голяма общност от комуникатори и технически персонал, които имат мисията да служат на Светия отец заедно с всички сътрудници, и ония, които искат да участват в тази мисия?

А тази общност от комуникатори мисионери има международен и мултикултурен характер, тъй като радиото предава на 40 езика и 15 диалекта и е международната радиостанция, която излъчва на най-много езици. „Ние сме горди от този факт и смятаме езиковото разнообразие като

едно богатство за Светия престол. Един знак за универсалността на Католическата църква и нейната оценка за различните култури дори ако някои от тях са малки или пък периферни от геополитическа гледна точка.“

Отец Ломбарди посочва още една характеристика на папското радио - това е стремежът да се достигне до всички, особено до намиращите се в трудни условия или лишени от големите възможности на съвременната комуникация: „Нашето служение е насочено към бедни и богати, свободни и потиснати, млади и възрастни. Разбира се, смятаме, че сме слушани или посещавани в уебпространството, но трябва да подчертая, че църковното служение стои над броя на слушателите. Дори и да са малко на брой най-бедните и най-отдалечените, ние никога няма да ги изоставим.“

Семейство без граници

„Радио Ватикан е едно голямо семейство без граници“, в което „хората от различните култури и езици са братя и представляват голяма сила за мира“ - тези думи на папа Бенедикт XVI припомни кардинал Джовани Лайоло, административен председател на ватиканския град, на пресконференция по повод 80-ата годишнина на Радио Ватикан. Създадена на 12 февруари 1931 г., ватиканската радиостанция днес е една от „структурите, които характеризират суверенитета и свободата за международна дейност на Светия престол“, каза монс. Лайоло. Благодарение на Гулиелмо Маркони десетки години радиопосланията на папите разпространяват учението на Църквата и отправят важни предупреждения във връзка с международната обстановка, припомни кардиналът. Особено по време на тоталитарните режими в Европа, отричащи религиозната свобода, „папското радио става най-

подходящото и дори единствено средство за разпространяване на вярата и свободата, преминавайки границите“. По времето на комунизма, допълни кардиналът, „Радио Ватикан се превръща в гласа на Църквата в подкрепа на потиснатите народи и вярващите“.

Изложбата във ватиканските музеи, посветена на годишнината, е озаглавена „Радио Ватикан - 80 години по света: 1931-2011“ и има за цел да разкрие на широката публика дейността и мисията на папското радио в неговото осемдесетгодишно съществуване и еволюция. Експозицията е разположена във фойето на ватиканските музеи и още с влизането посетителят е посрещнат от голям надпис на 40 езика - колкото са езиковите програми на Ватиканското радио. И от логото на честванията, върху което са изобразени фигурите на седем папи, отправяли своите послания чрез микрофоните на Радио

Ватикан. Сред изложените предмети могат да се видят различни експонати от историко-техническия музей на радиото - радиопредавател за къси вълни, микрофоните, по които са говорили папите, както и бюстът на неговия създател Гулиелмо Маркони, също и макет на първата сграда на радиото, намиращо се във ватиканския град. За живота на папското радио разказват и серия фотоси, документиращи исторически моменти от миналото и днешния му дигитален облик, резултат от новаторските решения през последните десетина години.

Разбира се, изложбата дава възможност на посетителя и за аудиоконтакт: могат да се чуят гласовете на Пий XI, Пий XII, Йоан XXIII, Павел VI, Йоан-Павел I, Йоан-Павел II и Бенедикт XVI. Може да се види и филм за историко-техническия музей и видео за дейността на радиото от неговото създаване до днес.

От Маркони до интернет

Една година след подписването на Латеранските споразумения през 1929-а, които гарантират суверенитета на Ватиканската държава, папа Пий XI наговарва Гулиелмо Маркони с изграждането на радиостанция, за да могат неговите послания свободно да достигат до католиците от всички страни и всички райони на света, където тоталитарните режими забраняват свободния живот на Католическата църква. За пръв директор на Радио Ватикан е назначен отецът йезуит Джузепе Джанфранчески, физик и математик. Духовното ръководство на радиото от оtcите йезуити става традиция, а днес негов генерален директор е отец Федерико Ломбарди, едновременно директор на Ватиканския пресцентър и на Ватиканския тв център.

Много неща са се променили след 12 февруари 1931 г. Днес радиото излъчва редовни предавания на 45 езика, а в своята интернет страница - на 38 езика. Те съдържат актуална информация за Църквата и за со-

циално-икономическата, политическата и културната област, видени през призмата на християнството. Неслучайно Радиото на папата е наричано още „малкото ООН“ и е сигурно средство на Универсалната църква в диалога между вяра и култури.

Трудно е да се каже с точност докъде стигат предаванията - особено днес, в глобалното комуникационно селище, защото освен на вълнови честоти радиото днес използва новите технологии: интернет, сателити, подкаст, имейл, а многобройни местни радиостанции по света препредават ватиканската медия.

Освен ежедневната 24-часова актуална информация на италиански, френски и английски език всеки ден радиото говори за африканския континент на различни местни езици и диалекти; за Азия и Океания - на китайски, японски, хинди, малайялам, тамил и руски език; за Близкия изток - на арабски и френски, а за Латинска Америка - на испански и португалски.

За Западна Европа и Америка Гласът на папата, както още наричат радиото, говори на италиански, английски, френски, немски и на скандинавските езици, изразявайки модерното виждане на папата и Църквата и в подкрепа на християните в модерното общество и на религиозната свобода. За страните от Централна и Източна Европа, преживели тоталитарния комунистически режим, сред които и България, радиото дава своя принос за изграждането на ново и свободно общество в нова Европа, изправена пред многобройни проблеми и предизвикателства от социален, културен, политически, морален и религиозен характер.

Днес въпреки своите 80 години Радио Ватикан е модерна, по-млада, по-смела и по-динамична медия, която разпространява Божието слово, гласа на папата и Църквата в един мултикултурен, мултирелигиозен и все по-глобализиращ се свят.

Праведността може да говори

От сmp. 1

ност намира извора си у Бог, Който е вездесъщ и милостив. Свети Йосиф, мълчаливият дърводелец от Назарет, говори със своята праведност, говори в тишината на вярващото сърце. Защото в тишината Бог се открива и се ражда молитвата на обичания към Обичания. В едно свое писмо свети Григорий Назиянски - епископ и църковен учител - говори по следния образен начин за тишината на сърцето: „Веднъж лястовиците укори-

ли лебедите, че предпочитат уединението, че не пеят като тях - сякаш се срамуват от собствения си глас. Когато след дълго мълчание лебедите решили да обяснят, те само повторили казаното преди - че предпочитат тишината и вътрешната песен, за да ѝ предадат онази свършена хармония, която не е смущавана от външния кръсък, а се ражда в тишината и привлича истинските ценители. И лебедите ще пеят, когато мълкнат свраките, заключава свети Григорий.

Така и праведността на Йосиф ще говори, когато изчезнат дори думите. Бог се отк-

рива на Йосиф в тишината на съня, виждайки голямата вяра на този праведник: „Йосифе, син Давидов, не бой се да приемеш Мария, жена си; защото заченалото се в Нея е от Духа Светаго (Мт., 1, 20). Благовещението на Йосиф подчертава Марииното благовещение, казаното „Да“ от Дева Мария бива повторено и усилено от Йосифовото „Да“. Праведността на Йосиф има свой език; тя ни говори с неговото смирение, дълбоко упование в Бог, кротост, която отива отвъд закона, доброта, готова да приеме Божествения план, саможертва... Йосиф става като сол, която се разтваря и съвсем изчезва от обществения живот на Христос, но дава вкус, ухае на праведност и святост. Бог обсипа с толкова добродетели праведния дър-

воделец от Назарет, та няма как в историята на Църквата той да остане в сянка.

Още светите отци, например свети Йоан Златоуст говори и се възхищава много на светеца, а света Тереза от Авила ще каже: „Не помня през живота си да съм поискала някаква благодат чрез свети Йосиф и тя да не ми е била дадена.“ Блаженият Пий IX ще провъзгласи светеца за покровител на Католическата църква, а блаженият Йоан XXIII ще носи толкова прекрасна набожност към него, че дори ще пожелае като папа

да носи неговото име. Свети Йосиф е покровител на работниците, но също и покровител на умиращите - за изпросване на благодатта на добрата смърт. Той е починал в ръцете на Исус и на Дева Мария, в тишината на семейното огнище от Назарет, събрало любовта на Светото семейство, от което всяко семейство може да черпи много светлина и топлина в живота, подражайки на праведния Йосиф и на смирената Дева Мария, а това означава да подражаваш на Исус - Праведника, Който пожела

да се роди в скромния дом на дърводелеца от Назарет, да изрее като Слънце на правдата от този дом, за да просвети всеки човек, на всяко място и по всяко време, започвайки от Мария и Йосиф, от Назарет. Бог е поверил на светеца Дева Мария по същия начин, по който Исус ще я повери от кръста на свети Йоан Апостол. Нека всички да поверим на Йосиф нашите молитви, за да получим изобилни Божии благодати.

Отец Койчо ДИМОВ,
енория „Свети Йосиф“,
с. Бърдарски геран

Индонезия

Мюсюлмани нападат три християнски черкви и сиропиталище

Хиляди ожесточени мюсюлмани са нападнали три християнски черкви, едно сиропиталище и един християнски център, съобщава мисионерската агенция AsiaNews. Нападенията са извършени на 8 февруари в Темангунг на остров Ява след решението на съда по процеса срещу християнина Ричмонд Бавенган, обвинен в прозелитизъм и богохулство заради разпространение на материали, осъждащи някои ислямски символи. Присъдата от 5 години затвор не се е харесала на ислямистите, които искали смъртно наказание. И те започнали разрушителен рейд из града, като нападнали християнски култови места. Първата атака била срещу католическата черква „Свети Петър и Павел“, а след това тъпата изгорела протестантска черква. Фанатиците не пощадили също католическо сиропиталище и санитарен център на Сестрите на Божието про-

видение. Преди намесата на полицията екстремистите успели да подпалят и друга протестантска черква.

Архиепископът на Семаранг монс. Йоханес Пужасумарта съобщи в телефонно интервю за Радио Ватикан, че енорийският свещеник на католическия храм е тежко пострадал при нападението, защитавайки дарохранителницата и Евхаристията от осквернителите. „Много съм огорчен от случилото се, тъй като през последните няколко месеца нетолерантността на фанатизираните групи нараства“, заяви архиепископът.

През 2010 г. в Индонезия са регистрирани 216 нарушения на религиозната свобода, припомня агенция Fides, а според доклада на института Setara Institute for Peace and Democracy през миналата година в страната са нападнати 43 християнски култови места.

7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1448)
март 2011 г.

От сmp. 1

ра построяването на къща на два етажа, като на първия приспособява една стая за параклис, която служи и за училище. Децата и на католици, и на православни започват да ходят на училище. Поради липса на учители отец Мирос става и учител.

Строежът на храма започва през 1902 г. Включват се всички миряни. Едни помагат при превоза на материали със своите волски каруци, други участват като зидари... Строителството завършва за две години, храмът получава името „Свети Йосиф“, а камбаната е окачена на една акация.

Отец Мирос разрешава и спорове за мерата между селата Довруклий и Добриново, за което са му благодарни хората и от Добриново, и от Правдино. Той служи в черквата до 1907 г. В знак на благодарност енорияшите му издигат паметник, който и днес е в първоначалния си вид - винаги добре поддържан и с цветя пред него.

От 1908 г. до 1917 г. в черквата служи свещеник Йосиф Козарев, който също и учителства. Отец Кирил Куртев служи от 1919 г. до 1922 г.; той също е учител на децата. След него идва отец Стефан Гочев - до 1940 г., обичан и уважаван от хората в селото. Той винаги се отзовава на молбите да им помогне - я про-

С поглед нагоре

зорец ще остъкля, я лекарствата или други покупки ще им донесе от Ямбол.

От 1940 г. енорист в Правдино е отец Георги Митов - млад, работлив човек, с голямо желание да построи камбанария, което обаче остава неизпълнено. Тогавашните власти не му го позволяват. А през 1949 г. е преместен в с. Покрован, където е арестуван през 1952 г. и съден заедно с други католически свещеници.

През 1949 г. идва отец Горазд Куртев, който бързо спечелва уважението и обичта на хората. Но през 1952 г. и той е арестуван и осъден от тоталитарния режим. Освен това държавата конфискува къщата към черквата и повече от половината двор.

Отец Велик е назначен за енорист в селото през 1953 г., но служи много малко. Той идва с намерение да намери жилище за свещениците и намира една малка стаичка в къщата на Димитър Ст. Пулев, в чийто двор е построена черквата. След него до 1955 г. тук работи отец Кирил Дойчев. После в храма шест години служи отец Йосиф Гюров. Преди да дойде в Правдино, отчето е бил 31 години препо-

давател във Варненския колеж. Беше много весел и хората го обичаха много и се грижеха за него. Една сутрин го намериха получил инсулт и бе откаран на лечение в Пловдив.

През 1961 г. за втори път в селото бе назначен отец Георги Митов. Бе прекарал известно време в лагера в Белене, три пъти е бил изкарван на разстрел, но изглежда не са могли да убият невинен човек. Ала по гърба му до края на живота бяха останали незарастващи рани. Той почина в селото през 1970 г. След него като енорист пак дойде отец Горазд. Сутрин той служеше в Ямбол, а следобед - в Правдино. Тъй като нямаше къща, отчето построи малка постройка до самата черква. Направи и така желаната от всички свещеници и миряни камбанария. Радвах се и католици, и православни. Но отец Горазд скоро бе преместен в Пловдив. Всички съжалявахме за преместването му и с голямо присъръбие научихме за смъртта му. За него отец Никола казваше: „Той е живият светец. Тук са минали млади души. И тук е изстрадал много за вярата Христовата.“

От 1992 г. свещеник в енорията бе отец Благовест Вангелов, който много бързо спечели децата, които прекарваха лятната ваканция на село. При него ходеха децата и на католици, и на православни. Той организира ремонта на покрива на храма. Започна процедура за възстановяване на собствеността на църковните имоти - къщата и двора, с помощта разбира се на епископ Христо Прошков. Не след дълго отчето бе преместен в София.

На негово място дойде отец Никола. Въпреки че много късно бе осъществил мечтата си да стане свещеник - чак на 62 години, той с голямо желание обслужваше миряните. Казваше ни да правим само добро, защото единствено то е нашият капитал за небето. Но отец Никола беше възрастен и се разболя тежко. Имаше нужна от лечение, бе преместен в София, където почина.

През 2003 г. в селото дойде отец Антон, който служи и днес. Той е млад свещеник, винаги усмихнат и много работлив. Сам организира обновяването на храма, сам намираще средства и майстори с подкрепата и помощта на епископа, разбира се. И храм

„Свети Йосиф“ в Правдино придоби такъв облик, че малко миряни в България могат да се похвалят с такава хубава черква. Върната беше собствеността на къщата и бе откупена продадената от властите част от двора, който предстои да бъде благоустроен.

Отец Антон се грижи за всички миряни като за свои братя и сестри. „Трябва да се молим - казва свещеникът. - Ако не се молим, значи гордостта ни е голяма. А това не е добро за нас. Когато се молим, трябва да гледаме нагоре. Защото надолу, в земята, са тленните останки, смъртта, ада. А нагоре е Царството Божие, душите на хората за вечен живот.“

Всички данни са взети от кратката 100-годишна история на Църквата в с. Правдино, която написа Димитър Ст. Пулев през 2003 г. и която посвети на епископ Христо Прошков, на всички католически свещеници в България и на всички католици, в памет на починалите свещенослужители и с уважение и благодарности към живите, служили някога в черквата на селото. А те - както се вижда - въпреки преживените трудности са направили много за запазването на вярата и на традициите, които сме наследили от нашите прародители.

Йовка КОНАЛИЕВА

Всяка първа събота от Великия пост Църквите от константинополската литургична традиция възпоменават паметта на свети великомъченик Теодор Тирон.

Светецът живял в началото на IV век - време на гонения на християните. Теодор бил млад войник (откъдето идва и прозвището „тирон“ - на латински то означава новобранец) и ревностен християнин. Началникът му във войската го принуждавал да принесе жертва на идолите, но светецът отказвал. Тогава го хвърлили в тъмница, започнали да го бият и подлагат на най-жестоки мъчения, но Теодор отстоявал вярата си. Управителят заповядал да заключат и да запечатат вратата на тъмницата, решавайки да умори младежа от глад. В затвора Теодор бил окуражен от видение - сам Исус му се явил и казал: „Дерзай, аз съм с теб. Не приемай земна храна и пиене, за теб ще има друг живот - безкраен и вечен с Мен в небесата.“ Укрепен от чудното видение, Теодор с радост започнал с песни да слави Господ. Управителят се ядосал и заповядал да предадат младежа на изгаряне. Теодор с мъжество страдал на кладата и с молитва и славословие предал Богу дух.

Но защо точно през първата събота на поста празнуваме паметта на светеца, изго-

рен на 17 февруари? Историата е следната: 50 години след смъртта на мъченика във Византия царувал Юлиан Вероотстъпник, който мразел християните. Знаейки, че през първата седмица на Великия пост християните пазели особено строг пост, той решил да се подиграе с тях - заповядал да поръсат с кръв от идолски жертви всички неща за ядене, продавани на пазара. Заповедта била изпълнена, но на архиепископа на Константинопол се явил насън свети Теодор и му казал: „Забрани на християните да купуват каквото и да било от пазара, понеже храните са поръсени с кръв от идолски жертви. Поръчай на тия, които нямат храна у себе си, да направят коливо, т.е. да сварят пшеница с мед и то-

ва да ядат.“ Архиепископът изпълнил заръката и така предпазил християните от нарушаването на поста и оскверняването с кръв от идолски жертви.

Император Юлиан, като видял, че не сполучил с намеренията си, разгневен отменил заповедта си. Църквата за благодарност към свети Теодор запазила и до днес обичая да го възпоменава всяка първа събота от поста, както и в някои страни да се яде коливо на този ден.

По „Жития на светите“, Синодално издателство

Външните министри на ЕС категорично осъдиха насилията срещу християни и други религии

От стр. 2

тели на религиозни общности и малцинства трябва да могат да упражняват свободно своята религия и култ индивидуално или в общност, без да се страхуват, че са мишена на нетолерантност и нападения“. Декларацията изтъква и връзката между „свободата на религията и вярата с правото на изразяване на мнение и другите човешки права и основни свободи“.

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размисления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и религиозни представители, преминаващи през Рим. В

това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-чуждан и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21,20 ч. българско време
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz
- в 6,40 ч. българско време

Една мечта и една надежда

От стр. 5

русалим“. Днес богато разнообразие характеризира Църквите в Йерусалим и тези от цял свят. В Йерусалим това различие може лесно да породи спор, понеже политическият климат създава условия то да се усили. Както в древната Йерусалимска църква, така и днес християните в от града ни напомнят, че сме много членове в едно само тяло, едно единство в различието. Древните традиции ни учат, че различията и единството ще съществуват и в Небесния Йерусалим. Припомнят ни, че разликите и различията не означават разделения и разединение и че единството на християните предполага винаги различие.

На 22 януари т. г. в катедралния ни храм „Свети Павел от Кръста“ се състоя първа (в рамките на Русе и България) обща молитва за християнско единение. Тя е първа и историческа, защото в нея участваха представители на най-разпространените християнски общности в Русе заедно с техните духовни наставници - отец Стефан Стефанов (Православна църква), отец Дираир (Арменска църква), пастор Даниел Топалски (Методистка църква), пастор Ивайло Сяров (Баптистка църква) и отец Валтер Гора (Католическа църква).

Християнската Църква е разделена! Този трагичен факт едва ли е тайна за някого, но проблемът е, че за това не се говори достатъчно и още по-малко се действа за преодоляването му. С тази своя болка в сърцето започна общата молитва отец Валтер - с болка, но и с радостна изненада - колко лесно е било организирането на тази първа стъпка и с каква отзивчивост са се отзовали всички, към които се е обърнал. Така той разбира, че мечтата му за единство и братство между християните, мечта, подобна на изречените от пастор Мартин Лутер Кинг и от Джон Ленън, поне в Русе има реално бъдеще.

Всички участници в общата молитва с внимание изслушахме проповедите. Отец Стефан ни върна към писаната основа на нашата вяра - Библията. Факт е, че книгите от Новия завет, които са централното писмено свидетелство на християнството, са едни и същи за различните християнски общности. Словото Божие е общопризнато и едно за всички, независимо от преводите на стотици езици. Библията е боговдъхновена книга - въпреки човешките си автори неин инициатор е Бог. За всички християни Библията е наука за спасението (Лк., 1, 77). Въпросът тогава е, щом всички сме едно в най-важното -

за живота, учението, служението, смъртта и възкресението на Исус Христос. Само задълбоченото изучаване на Божието слово може да ни покаже, че общото между различните християни е много повече и по-важно от различното.

Отец Дираир говори за друг елемент, свързващ (и разделящ) християните - Символа на вярата. Символът на вярата е молитва, в която са изложени накратко и точно основните истини. В древната Църква съществували няколко кратки символа на вярата. Символът на вярата, за който става дума, е съставен от отците на Първия и Втория вселенски събор. На Първия вселенски събор били написани първите седем члена на символа, а на втория - останалите пет. Първият се състоял в град Никея през 325 г. за

потвърждение на истинското учение за Сина Божия против лъжеучението на Арий, според което Синът Божия е творение на Бог Отец. Вторият събор е в Константинопол през 381 г. за утвърждаване на истинското учение за Свети Дух против лъжеучението на Македоний, отхвърлящо Божественото достойнство на Свети Дух.

С емоционалната си проповед пастор Ивайло ни напомни за проблемите, които се крият вътре в нас - подозрителност, омраза и неразбиране на другия. Само чрез промяна на самите себе си бихме могли да изградим така необходимите ни мостове един към друг. А това може би е най-трудната задача. Да пристъпваш с отворено сърце и без предубеждение наистина не е лесно и успехите в това направление ще бъдат най-ценни. Молитвата завърши с общ благослов за мир и справедливост.

Всяко начало е трудно, но всяко високо постижение преди това е било само мечта. Ние също имаме мечта... Imagine... It's easy if you try.... Представи си... Лесно е, ако опиташ...

Представи си, че всички хора поделят помежду си този свят...

Наречете ме мечтател, Но не съм единствен аз... Надявам се, че някой ден ще се присъедините и вие... И светът ще стане едно цяло... Джон Ленън

Цанко ГОЛЕМАНОВ

Да бъдем светлината на света...

Девет месеца молитва за младежите в България и в целия свят

Почувстваха силата на молитвата, която преобразява нас самите и толкова много около нас, ние се обръщаме към всички вас, младежи от България и от други страни, за да ви поканим да се присъедините с благодарност!

Декември 2001 г. - една страшна трагедия, отнема живота на седем деца в дискотеката „Индиго“, София. Силно разтърсване особено за младите и сред ужаса на преживяването - неизразима благодат, която спасява. Болката и мъката се превърнаха в молитвено раздвижване сред младежите. Така започна всичко...

На 7 януари 2002 г. (Ивановден), се отслужи първата литургия с намерение за младежите в България; април същата година започнаха девет месеца молитва за младежите в България; след нея три месеца на благодарност и от април 2003 г. отново девет месеца молитва за младежите в България и в целия свят... желанието да се молиш, да се жертваш, да поднасяш себе си за спасението на другите, на всички млади... И така с намерение за девет години по девет месеца. Бог ни помогна да бъдем верни! 2010 - девета година... Безкрайно много благодати, на които само Бог е свидетел, защото Той познава сърцето на всеки един!

Почувстваха силата на молитвата, която преобразява нас самите и толкова много около нас, ние се обрънахме към всички вас, младежи от България и от целия свят, за да ви поканим да се присъедините. Младежите сме тези, които в третото хилядолетие трябва да приготвим пътя на Господа, като носим Светлината на възкръсналия Христос. Единени в молитвата и в жертвата, образувахме един нестихващ канон, който от различни краища на земята се издига към Небесния Отец. Просихме Божественото милосърдие да се излее над всички млади, за да може чрез нашето обновление човечеството да бъде върнато на Бог.

1. Заедно се молихме девет години за младежите (и подрастващите поколения).

От април до декември (времето, в което Дева Мария носи в утробата си Исус, ние й поверихме младите от целия свят и просихме тя да ни закриля с майчинската си любов и нежност, дарявайки ни истинския Живот);

2. Всеки месец имаше своето определено намерение, което обхващаше определена група младежи с техните проблеми и радости.

3. Януари, февруари и март бяха три месеца на благодарност.

4. Един ден от месеца се събирахме за обща молитва - за нас това беше 23-то число от месеца (дата на навечерието на празника Рождението на свети Йоан Кръстител).

5. По особен начин приехме в нашия живот покровителст-

вото на свети Йоан Кръстител и Предтеча Господен, този, който даде живота си, защитавайки Божия закон и морала.

Днес, както и някога по времето на Исус, човечеството живее своята драма, произлизаща от отричането на Бог, и в нея обикновено стават жертва малките и невинните. В „пустинята от безмълвни очи“, понякога жадни и търсещи Истината, понякога жертва на консунизма, на унифицирането на личността, на егоизма, на насилието... в тази пустиня по негов пример искаме да бъдем „гласът на викация в пустинята: пригответе пътя на Господа“ (Ин., 1, 23), да бъдем лъч от Светлината, която озарява всеки човек, идващ на света (Ин., 1, 9), и изгаряйки в молитва и в жертва, да се снишаваме, за да израства Той (Ин., 3, 30).

Всяка година на 24 юни - рождението на свети Йоан Кръстител, се отслужваше Евхаристична литургия с намерение за младежите в България и в целия свят.

6. Всичко поставихме под покровителството на Света Богородица, Безскверно зачената. В нейното училище, в близост до нея, искаме да се научим да обичаме, да обожаваме и да служим на нейния Божествен Син, за да водим всички към Него.

7. „Лого“ - описание:

Три основни елемента и един текст образуват знака, който характеризира духа на молитвата.

Кръстът припомня пътя на Спасението. В него е вписана една горяща свещ, символизираща молитвата и жертвата на младежите, които по примера на свети Йоан Кръстител поднасяме себе си за спасението на нашите връстници.

Кафявият цвят напомня кръстното дърво. Преливащият се жълт и червен цвят на пламъка както и на изписания текст напомнят светлината и хляба. Буквата „М“ е майчинското присъствие на Мария в

живота на всеки от нас, което е подчертано и от синия цвят. Тя е изписана по подобие на буквата „М“ в герба на Йоан-Павел II, което припомня за неговите изпълнени с любов, сила и кураж пастирски думи, отпращащи към всички млади хора, които подкрепят нашата молитва и живот, и неговото небесно покровителство. Още повече че през 2002 г., когато посети България, ние му поднесохме тази молитва, онова, което искаме да живеем, и получихме неговия благослов.

НИКА е взето от старогръцки и означава Исус Христос - побеждава. То е знак на победата на Христос във всеки един. Този надпис, който се отпечатва на просфората (специално приготвен хляб, който се освещава на Евхаристичната литургия от византийски обред) свързва с Евхаристията, в която победата на Христос е символизирана и осъществена. Единствено когато сме подкрепяни от този Хляб, ние можем да носим Живот на другите.

И така Девет години - време на молитва, време на жертва, време на усилие да живеем в доброто според Божията истина. Днес се обръщаме отново към всеки от вас, които сте част от НИКА тук, в България и в други страни, към всеки духовно присъединил се в годините, с благодарност към Бог за вашата вяност в ежедневната ни молитва за младежите. С благодарност за моментите, в които бяхме заедно и се подкрепяхме и споделяхме радостите и трудностите.

В тази 2011 г. искаме да ви поканим да се върнем при Исус като единствения изцелен прокажен и да му благодарим (Лк., 17, 11-19) за всички получени светлини и благодати, за всяка подкрепа, за всяка спасена душа...

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Една необикновена личност

100-годишнината на г-жа Гертруда Анджейевска бе отбелязана с празнична литургия в черквата „Дева Мария на ангелите“ в Пловдив на 12 февруари. Литургията, отслужена на полски език, бе предствателствана от апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек. С монс. Болонек съслужиха отците Евгени Ружански, Ярослав Барткиевич и Ярослав Бабик. В светлата литургия участваха и г-н Лешек Хенсел, извънреден и пълномощен посланик на Република Полша в Република България, заедно със съпругата си, г-н Войчех Галонзка, първи съветник в консулския отдел, членове на полската общност от Пловдив и София както и близки и роднини на г-жа Анджейевска от Европа и Америка. За нея имаше и специален подарък - портрет на папа Бенедикт XVI и апостолически благослов. Честването на 100-годишнината бе организирано от полското

културно-просветно дружество „Владислав Варненчик“.

Г-жа Мария Иванова - преподавателка по полски език в ПУ „Паисий Хилендарски“, сподели своите впечатления за Гертруда Анджейевска и я определи като необикновена личност и много силен човек. Юбилярката е родена в Северна Полша. По време на Втората световна война след Варшавското въстание тя и съпругът ѝ са арестувани и изпратени в концлагера Освиенцим. През декември 1944 г. там тя ражда и единственото си дете - дъщеря си Ева. Освиенцим е освободен през януари 1945 г. и г-жа Анджейевска е спасена заедно с дъщеря си, но съпругът ѝ умира в концлагера. Ева се омъжва за българин, заминават за Америка, г-жа Анджейевска също заминава при тях. Покъсно всички идват в България.

Жана СТОЕВА

Проект за преодоляване на ранното отпадане от училище стартира „Каритас“ - Русе

„Близко един до друг“ е името на проекта, по който „Каритас“ - Русе, започна работа през декември 2010 г. Той е тригодишен и е насочен към преодоляване на процесите на детската бедност при обхванати от образователната система деца от уязвими групи. Проектът предвижда постигане на промени и интервенция чрез комплексен педагогически, психологически и социален подход, който да доведат до разбиране на проб-

AMERICA FOR BULGARIA FOUNDATION
Фондация Америка за България

лемите на ранното отпадане от училище, да спомогнат за намаляването на социалната и културната изолация на деца от рискови групи, както и да насърчат ефективния диалог между семейството и училището. Важна част от работата на екипа ще бъде и изследването и установяването на причините, довели до успешна или неуспешна адаптация към преминаването в погорен курс на обучение.

Проектът ще работи с деца от три русенски училища: „Никола Обретенов“, „Ангел Кънчев“ и „Алеко Константинов“, и в партньорство с Превантивно-информационен център към община Русе. Основни дейности на проекта са създаване на образователни центрове в самите училища за подпомагане на учебния процес при деца от 3-ти и 4-ти клас. В центровете ще работят както професионални педагози, така и доброволци. Ролята на доброволния труд по проекта е съществена - във всяко училище ще бъде изграден тютюрски център, в който ще бъдат привлечени доброволци -

по-големи деца и студенти, които да помагат на обхванатите деца в подготовката за училище. Младите тюттори ще работят под ръководството на педагози. Паралелно с това проектът предвижда и много други дейности с образователен и развлекателен характер - като лятно училище, клубове по интереси и други. Важна и неделима част от работата по проекта ще бъде и активната и целенасочена работа с родителите - за тях във всяко

от партньорските училища ще бъдат създадени информационни центрове, ще се провеждат и тематични родителски срещи, всичко това подкрепяно от работата на психолог.

Подобно на повечето проекти и дейности, които „Каритас“ - Русе, развива, и при реализацията на този проект ще разчитаме основно на доброволчеството и ресурсите на общността. Този проект стана възможен с финансовата подкрепа на фондация „Америка за България“. Това е фондация, която подпомага развитието и растежа на динамичен частен сектор в полза на свободна и демократична България. Основана през 2008 г., фондацията е наследник на Българо-американския инвестиционен фонд, създаден от правителството на САЩ чрез Американската агенция за международно развитие. Грантовете, които фондация „Америка за България“ предоставя, продължават отношенията на доброжелателство и приятелство между народите на двете страни.

Светломира СЛАБОВА,
„Каритас“ - Русе

Герб на архимандрит Петър Немец

Розата на златно поле символизира златната Розова долина - архимандритът е мисионер от Чехия в Казанлък.

Кръстът, сърцето и котвата символизират християнските ценности вяра, надежда и любов.

Свети Йоан Боско е основател и покровител на салезианите.

Девизът е от Деяние на апостолите 1, 8.

Щитът и лентата са същите като тези от герба на монс. Епифаний Шанов. Така се показва приемствеността в работата на архимандрит хаджи Петър Немец, SDB, в енория „Свети Йосиф“ в Казанлък.

Хералди: лейди Маргарита и сър Стефан Папукчиеви.

Художествено изпълнение: инж. Стефан Папукчиев, KdV, и Цветана Виткова.

Гербът е дар от фамилия Папукчиеви по повод въздвижението в сан архимандрит на отец Петър Немец, SDB.

12 декември 2009 г., София

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1448)
март 2011 г.

Свещеникът медик

След кончината на енорийския свещеник в Трънчовица отец Йероним Пициканела през 1886 г., служил неуморно 40 години, в енорията идва отец Евгени Валенте. В Трънчовица той се е ползвал с голямо уважение и заслужена обич от християните. Грижил се не само за духовното, но и за телесното здраве на хората. Преди да завърши духовните науки, отец Евгени се бил дипломирал като лекар. Бил е строг, но справедлив духовен пастир. Заради медицинските му познания и способности го търсели католици, православни, та дори турци, изповядващи исляма. Богат турски земевладелец от благодарност към отца, че е излекувал малкия му син от тежка болест, подарил три ливади на Църквата.

Отец Евгени Валенте полагал системни усилия и за просветата на децата и младите хора. С парични средства подпомагал младия учител Карол Калонкин, който обучавал децата на четмо и писмо.

Изключително голяма заслуга отец Евгени има за построяването на черквата „Свети архангел Михаил“. В годините на мрачното турско робство властта не е позволявала да се извършва строителство с голяма височина, но авторитетният свещеник успял да получи разрешение и постро-

ява голяма масивна черква. Нейните размери са 30 м дължина и 10 м ширина, а височината е по-голяма от ширината. Фасадата е импозантна, с характерните барокови кобилицы и симетричните форми на култовото строителство. Обширният балкон, който осигурява допълнителна площ при големи празници и тържествени литургии, може да побере голям брой богомолци. Там бе мястото на черковния хор и органа, оттам звучеше тържествената музика на големите създатели на Божествените меси.

Огромният свод, който оформя подпокривното пространство, е изработен от тогавашните иконописци като истински небосвод с образи на много ангели, които от високото бдят над вярващите.

Черквата е завършена през 1874 г. и майсторът строител е изписал годината високо над входната врата, под самия християнски символ - голям метален кръст над фронтоната. Две години по-късно отец Евгени построява и голямата каменна камбанария, отстояща на 20 метра зад черквата, на най-високата част в просторния двор. Монтирани са три мощни камбани, до които се отива по дървена вита стълба.

На стр. 11

1 март

Мъченица Евдокия

Връщайки се от поклонение, монах на име Герман преминал през сирийския град Илиопол, където срещнал красива жена с голямо богатство и грешен и лекомислен живот. Тя се казвала Евдокия. Чула молитвата на монаха и думите за Страшния съд и вечните мъки изпълнили душата ѝ с безпокойство и страх. Тя споделила с него това безпокойство и попитала какво да направи, за да получи вечен живот, тъй като Бог се отвръща от богатите. Монах Герман обяснил на Евдокия, че Господ не се отвръща от богатите, но че богатите, като се привързват с цялото си сърце към своите съкровища, често забравят Бог. Тя слушала с внимание думите на инока, който ѝ говорел за Божието милосърдие, за силата на покаянието и я убедил да извикат свещеник, за да бъде кръстена. Свещеникът се учудил много, като видял кой иска да се кръсти. Тя паднала пред нозете му и казала: „Направи ме християнка, защото се убедих, че ако не стана християнка, ще бъда предадена на вечни мъчения. Наистина ли небесните радости са по-големи от земните? На земята има много прекрасни работи: злато, скъпоценни камъни, различни радости и наслади. Нима на небето още повече ги има?“ Свещеникът, като видял, че в сърцето на Евдокия няма още вяра и любов към Бог, че то е изпълнено със страх и земни помисли, не се съгласил да извърши кръщение над нея, а я посъветвал да прекара седем

дни в усамотение, пост и молитва. Той ѝ обяснил главните истини на вярата и говорил за безграничното милосърдие на Бог, Който е винаги готов да приеме искрено каещите се. „Постарай се да забравиш света, не давай ума ти да се разсейва, - напътствал я той, - насочи към Бог всичките си мисли и чувства, защото в смирената молитва душата се примирява с Господ. Сними скъпоценните украшения и облечи се в прости дрехи, спомняй си за греховете, моли Бог да ти помогне да се разкаеш и твърдо се уповавай на Него“ - казал ѝ той. Подир седем дни монах Герман дошъл при нея. Тя била отслабнала и изменена поради бдението и постоянната молитва, но небесна радост сияела на бледото ѝ лице и сърцето ѝ било пълно с любов и упование. Бог укрепил нейната вяра чрез чудно видение, което тя разказала.

„Мене изведнъж като че ли ме огря чудна светлина и ангел светъл и прекрасен, като ме взе за ръката, издигна ме от земята в небесния рай. Хорвете на светите души ме посрещнаха радостно. Но изведнъж се показа страшният образ на дявола. Скърцаше със зъби и като се устреми към мен, стараше се да ме изтръгне из ръцете на ангела. „Тази ли душа искаш ти да въведеш в небесните чертози - попита той. - Тя е прекарала живота си в грях, служила е и угаждала на мен. Тя е моя!“ Ангелът ме защитаваше, като му каза, че на милосърдния Бог е угодно да дарува спасе-

ние на каещите се грешници. „Нека тая душа извърши своя подвиг и аз ще бъда с нея през всички дни на живота ѝ!“ При тези думи дяволът изчезна и ангелът ме върна у дома и каза, че голяма радост е на небесата, когато грешник се покаява, защото милосърдният небесен Отец не желае да загине човешка душа.“

Това видение изпълнило душата на Евдокия с надежда в Божията милост. Всички съмнения изчезнали и изпълнена с пламенна любов към Бог, тя решила да посвети целия си живот на служене Богу. Приела светото кръщение. Раздала всичкото си имущество и вещи, извикала робите си и ги пуснала на свобода, като им казала, че ги освобождава сега от кратковременно робство, а те сами трябва да се постараат да се освободят от вечното робство на дявола, като се обвърнат към Господ. „Той ще ви освободи съвършено, като ви направи Свои деца“, завършила Евдокия.

По нейно желание монах Герман я отвел в обител, където благочестиви жени служели Богу чрез непрестанна молитва, пост и труд. Евдокия живяла спокойно, като обвърнала мнозина в пътя на истинската вяра и достигнала дълбока старост. Когато римският император Адриан (117-138) предприел гонения против християните, тя била осъдена на смърт като разпространителка на християнската вяра и била посечена с меч през 126 г.

По „Жития на светци“

Писмо на папа Бенедикт XVI до всички семинаристи

Бъдете посланици на Бог сред хората.
Сексуалните насилia обезобразяват свещенството

Свещеникът винаги е „посланик на Бог сред хората“, пише папа Бенедикт XVI в писмото до семинаристите по повод приключване на Годината на свещеника. Той припомня личния си опит като семинарист в Германия, излизаша от трагедията на нацизма. Папата изразява и съжаление за раните, нанесени от сексуалните злоупотреби в Църквата, наричайки ги „разрушително и осъдително явление“, което въпреки всичко не може да дискредитира мисията на свещеничеството.

От сърцето на папата до сърцата на семинаристите - така Светият отец се обръща по един личен начин към младежите, желаещи да станат свещеници. Той припомня в писмото, че през декември 1944 г., когато е призван за военна служба, заявява, че иска да стане свещеник. Отговорено му е, че „нова нацистка Германия“ няма да има нужда от свещеници. „Аз обаче знаех - пише той, - че след огромните разрушения, до които ни доведе тази лудост, страната ще има повече от всякога нужда от свещеници.“

Сега всичко е различно, пише папата. И все пак дори и днес „много хора смятат, че католическото свещеничество не е „професия с бъдеще“, че „принадлежи на миналото“. Не е така. Хората „винаги ще имат

нужда Бог; дори в ерата на глобализацията, в която техниката доминира над света, те ще имат нужда от Бог, Който се яви в Исус Христос и Който ни събира в една Универсална църква“. „Там, където човек вече не вижда Бог, животът му става празен, нищо не го задоволява. Тогава - пише с горчивина папата - той започва да търси убежище в пианството и насилието - пороци, от които младежите са все по-заплашени.“ Ето защо този, който иска да стане свещеник, „трябва да бъде преди всичко човек на Бог“, подчертава папа Бенедикт XVI. За нас Бог „не е далечна хипотеза, нещо незнано, което изчезва след Големия взрив“, продължава писмото. Затова Светият отец отправя следния призив към семинаристите: „Най-важното нещо в пътя към свещеничеството и в целия свещенически живот е личната връзка с Бог в Исус Христос.“ Свещеникът „не е администратор на някакво сдружение, чиито членове се стреми да запази и увеличи“. Той е „посланик на Бог сред хората. Исква да служи на Бог и така да подпомогне общението между хората“. „Ето защо - се обръща Светият отец към семинаристите - много важно е да се научите да живеете в постоянен контакт с Бог.“

Годините в семинарията „трябва да бъдат време за дос-

тигане на човешка зрелост“, отбелязва той. За свещеника е важно „да постави в равновесие сърце и интелект, разум и чувства, тяло и душа и да ги обедини в едно човешко цяло“. „В този контекст - продължава папа Бенедикт XVI - сексуалността е част от цялостната интеграция на личността. Сексуалността е дар от Създателя, но и задължение, което се отнася до развитието на човешкото съществуване. И когато не е интегрирана в целостта на личността, сексуалността става тривиална и разрушителна.“

„Неотдавна - пише папата - открихме с голяма тъга, че свещеници са обезобразявали служението си със сексуалната злоупотреба над деца и младежи. Със злоупотребите си тези свещеници предизвикаха щети, които породиха у нас дълбока скръб и съжаление.“ Поради това, признава той, може да възникне въпросът дори у вас самите дали е добре човек да стане свещеник и дали пътят на безбрачието има смисъл в човешкия живот. Злоупотребата обаче „трябва да бъде дълбоко осъдена, за да не може да дискредитира мисията на свещенството, която е голяма и чиста“. „Благодарение на Бог - продължава римският епископ - ние всички познаваме убедителни свещеници, фор-

мирани от вярата си, които показват, че точно чрез живота в целибат може да се достигне до една истинска, чиста и зряла хуманност.“ Случилото се, казва папата, трябва да ни направи по-бдителни и внимателни, за да проверяваме сами себе си пред Бог по пътя ни към свещенството. Затова „задължение на изповедниците и наставниците е да придружават и подпомагат семинаристите в този процес на самопознаване“.

Папата посочва и важноста на църковните тайнства в живота на семинариста. В центъра на нашата връзка с Бог и начина ни на живот е Евхаристията. Затова да я служим с вътрешно участие, казва Светият отец. Тя трябва да бъде центърът на живота на свещеника. Освен това, добавя папата, за правилното евхаристично служение е необходимо да се научим да познаваме, разбираме и обичаме литургията на Църквата в конкретната ѝ форма. Тайнството покаяние също е от голяма важност, защото „ме учи да виждам себе си от гледната точка на Бог и ме принуждава да бъда честен към себе си. Насочва ме към смирение“. „Учейки се да прощавам на себе си - добавя Светият отец, - се научавам да прощавам на другите. Така ставам по-снизходителен и разбиращ сла-

бостите им.“

Римският епископ се спира и на времето на обучение в семинарията. „Важно е - пише в писмото към семинаристите - да се запознаете в дълбочина със Светото писание, с отците от големите събори, но също така и с каноничното право и философите. Обичайте изучаването на богословието и го следвайте с внимание и чувствителност, за да бъде здрава основа в живата общност на Църквата.“ Без вярваща Църква „теологията престава да съществува като такава“.

Папа Бенедикт XVI говори също за народната набожност, понякога „свс склонност към ирационалност“ и „силен външен израз“, която е навлязла в сърцата на хората и се е превърнала в едно „голямо наследство на Църквата“. Папата насърчава различните църковни движения, наричайки ги „нещо прекрасно“. Те обаче трябва да се оценяват „според начина, по който се отнасят към католическата реалност на цялата общност, към живота на единната Църква на Христос, която в цялото си разнообразие е и остава една“.

Писмото завършва с насърчение към семинаристите да се учат един от друг, да се обогатяват взаимно и заедно служат на същата Църква и на същия Господ.

такъв е нашият живот. Големите камъни са най-важните, приоритетните неща в нашето всекидневие - Божието присъствие, семейството, децата, здравето, работата, приятели. Дребните камъчета представляват не толкова важни неща - жилището, външния ни вид, възможностите ни. Пясъкът - това са дреболиите - посещения на кино, театър, почистване, разтребване и др. Щом напълним вазата с пясък, за важните неща вече не остава място. И така, с помощта на вазата установихме последователността на нещата: първо най-важните, после - дребните, а дреболиите идват автоматично след тях.

Един от студентите попита:

- А бирата какво означава?

Професорът се усмихнал леко и иронично отговори:

- Колкото и тежко и трудно да ни е всекидневието, все се намира време и местенце за една-две бири.

От френски:
Веска КОЧУМОВА

ваза и я напълнил с едри камъни. Попитал аудиторията - пълна ли е вазата? Студентите казаха, че вазата е пълна. След това професорът събрал по-дребни камъчета, които също сипал във вазата - разклатил я и те си намерили място между едрите камъни. На въпроса пълна ли вазата, студентите отново казаха, че вазата е пълна. Професорът взел пясък и него също сипал във вазата. На обичайното питане студентите пак отговорили, че вазата е пълна и вече започнали да се чудят какво ще последва по-нататък.

Професорът извадил две бири от бюрото си и въпреки недоволството на публиката ги излял във вазата.

- Ето - казал професорът -

На първо място - най-важните неща

Някои хора често се оплакват, че заети с дребни, всекидневни грижи, не им достига време за важните, големите неща. Една жена вечно недоволства, че отделя много малко време за членовете на семейството си, но не се опитва да се откаже от ненужното и отнемащо ѝ време хоби. Други пък роптаят, че в края на деня се чувстват изморени, бавно вършат къщната работа и не им остава време за по-важните неща. Свикне ли се с този начин на живот, нещата не могат да се променят.

За да онагледим най-важните неща в живота, един професор изнесе показан урок пред студентите в клас по философия с подръчни материали. Взел една голяма празна

Владетели и първосвещеници в живота на Исус Христос

Евангелист Лука (3, 1-2) споменава имената на следните владетели и първосвещеници в земния живот на Исус Христос: Тиверий, Понтий Пилат, Ирод, Филип и Лисаний; Анна и Каиафа.

- Римският император Тибериус с пълно наименование Тибериус Клаудиус Неро е осиновен син на император Август. Като негов наследник той управлява римската империя от 14 до 37 г. През 19 г. изселва всички юдеи от Рим. През 26 г. назначава Пилат Понтийски за управител на Юдея (26-36).

- Ирод Антипас е губернатор на Галилея и Перея (Източна Йордания) от 4 г. до 39 г. Той е вторият син на Ирод Големия от самаританската му съпруга Малтаке - една от десетте му жени. Исус Христос е негов поданик. В Галилея е открита монета с неговото име.

- Филип е брат на Ирод, управлява от 4 г. до 34 г. провинция Итурей - северно от Галилея, населена предимно с езичници.

- Лисаний е управлявал провинция Авилинея до 37 г.

- Анна бин Сет е най-влиятелният първосвещеник през I век; назначен е през 6 г. от римския губернатор Квириний, но тъй като не е от рода на Садукеите, изпълнява незаконно тази длъжност. Умира през 15 г.

- Йосиф Каиафа е зет на Анна, назначен през 18 г. за първосвещеник и отстранен от губернатора Вителий заедно с Пилат Понтийски през 36 г.

Веска КОЧУМОВА

Свещеникът мегик

От стр. 10

Отец Евгени Валенте е роден на 21 януари 1820 г. в гр. Фрате - Италия. Ръкоположен е за свещеник от ордена на пасионистите през 1846 г. В Трънчовица служи от 1866 г. до 1889 г. Това е вярна служба, оставила трайни следи в селото и материални знаци, които ще пребъдат във вековете.

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1448)
март 2011 г.

Отец Евгени Валенте почина в Трънчовица на 30 декември 1889 г. и признателните християни го погребват в църквата, която той е построил. Там, над гроба, отдясно зад входната врата, на стената една скромна мраморна паметна плоча ни напомня за него.

Изминаха 135 години от построяването на църквата „Свети архангел Михаил“ в село Трънчовица и 120 години от смъртта на отец Евгени Валенте, енорист в селото.

Да се поклоним пред неговата памет и пред неговото огромно дело.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица

Отец Ломбарди: Изповядването по iPhone е недопустимо за Църквата

По никакъв начин не може да се говори за изповед по iPhone, заяви директорът на Ватиканския пресцентър отец Федерико Ломбарди в отговор на журналистически въпроси относно т. нар. изповед по мобилни телефони и конкретно iPhone, пуснал в продажба мобифони с приложение „Confession“ (изповед - б.р.). „Важно е да се разбере добре, че тайнството покаяние задължително изисква личния диалог между изповедника и изповядващия се и опрощението от страна на присъстващия изповедник -

уточни ватиканският говорител. - Това не може да бъде заменено от никакво приложение на информатиката.“ Същевременно отец Ломбарди заяви, че „не може да се изключи подготовката за изповед с помощта на дигитални средства, както в миналото това се е правело със специални текстове на хартия, като помагало за изпита на съвестта“. В такъв случай става въпрос за „дигитална пастирска помощ“, която някой може да намери за полезна, но в никакъв случай не може да замени църковното тайнство, допълни отец Ломбарди.

Освен това ватиканският говорител потвърди, че в момента тече подготовката на специален папски документ - Motu Proprio, с който ще се прехвърли „технично-юридическата компетентност“ за утвърдения, но неконсумиран брак от Конгрегацията за Божествения култ към Ватиканския трибунал. Отец Ломбарди уточни, че „не става въпрос за ограничаващ контрол на конгрегацията относно литургичното обновление, направено от II ватикански събор“.

В миналия брой на вестника в материала за Катерина Арагонска или как се роди Англиканската църква е допусната грешка - вместо снимката на Катрин Пар е сложена отново снимката на Катерина Арагонска. Редакцията се извинява за грешката и публикува рисунка на Катрин Пар.

KATHARINE PARR

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 3

Тайнството Евхаристия IV. Литургичното отслужване на Евхаристията

Развитие на богослужението

1355 В Причастието, предшествано от Господнята молитва и от разчупването на хляба, верните получават „небесния хляб“ и „чашата на спасението“, Тялото и Кръвта на Христос, Който се предаде „за живота на света“ (Ин. 6, 51):

Защото този хляб и това вино бяха, според древния израз, „евхаристизирани“ (Вж. SANCTUS IUSTINUS, Apologia, 1, 65: CA 1, 180 (PG 6, 428), „ние наричаме тази храна евхаристична и никой не може да вземе участие в нея, ако не вярва в истината, на това, което се учи при нас, ако не се е очистил с банята за опрощение на греховете и възраждането и ако не живее според учението на Христос“ (SANCTUS IUSTINUS, Apologia, 1, 66: CA 1, 180 (PG 6, 428).

V. Сакраменталното приношение: благодарение, възпоменание, присъствие

1356 Ако християните отслужват Евхаристията още от началото и под формата, която в своята същност не е променена в течение на дълго време и в различните литургии, това е защото ние знаем, че сме свързани от заповедта на Господа, дадена в навечерието на Неговото Страдание: „Това правете за мой спомен“ (1 Кор. 11, 24-25).

1357 Тази заповед на Господа ние изпълняваме, като честваме паметта на Неговото жертвоприношение. Като правим това, ние поднасяме на Отца това, което Той сам ни даде: даровете на Своето творение, хляба и виното, станали чрез силата на Светия Дух и чрез думите на Христос Тялото и Кръвта на Христос: по този начин Христос присъства реално и тайнствено.

1358 Следователно нужно е да смятаме Евхаристията:

- за благодарение и славословие към Отца;
- за възпоменание за жертвата на Христос и Неговото тяло;
- за присъствие на Христос по силата на Неговото слово и Неговия Дух.

Действие на благодарение и възхвала на Отца

1359 Евхаристията, която е тайнство на нашето спасение, извършено от Христос на кръста, е също и хвалебна жертва и благодарение за делото на сътворението. В евхаристичната жертва цялото творение, обичано от Бога, е поднесено на Отца чрез смъртта и Възкресението на Христос. Чрез Христос Църквата може да поднесе хвалебната жертва и благодарение за всичко, което Бог е направил добро, хубаво и справедливо в сътворението и в човечеството.

1360 Евхаристията е жертва на благодарение към Отца, едно славословие, чрез което Църквата изразява своята благодарност към Бога за всички Негови благодеяния, за всичко, което Той направи чрез сътворението, изкуплението и осъществяването. Преди всичко Евхаристия означава благодарение.

1361 Евхаристията е също хвалебна жертва, чрез която Църквата възпява славата на Бога от името на цялото творение. Тази хвалебна жертва е възможна само чрез Христос: Той обединява верните в Своята личност, в Своето хвалебствие и в Своето ходатайство, така че хвалебната жертва към Отец е поднесена от Христос и с Него, за да бъде приета в Него.

Жертвено възпоменаване на Христос и Неговото тяло - Църквата

1362 Евхаристията е възпоменание за Пасхата на Христос, осъществяване и сакраментално приношение на Неговата единствена жертва в литургията на Църквата, която е Неговото тяло. Във всички евхаристични молитви ние намираме след учредителните слова една молитва, наречена анамнезис или възпоменание.

1363 Според Светото писание възпоменанието не е само спомен за събития от миналото, но провъзгласяване на чудните дела, които Бог направи за хората (Вж. Изх. 13, 3). В литургичното честване на тези събития те по особен начин стават присъстващи и актуални. По този начин Израил разбира своето освобождение от Египет: при всяко отслужване на Пасхата събитията от Изхода стават присъстващи в паметта на вярващите, за да съгласуват с тях живота си.

1364 Възпоменанието добива нов смисъл в Новия завет. Когато Църквата чества Евхаристията, тя възпоменава Пасхата на Христос и Пасхата започва да присъства: жертвата, която Христос поднесе на кръста веднъж завинаги, остава действена (Вж. Евр. 7, 25-27): „Винаги, когато жертвоприношението на кръста, чрез което Христос, нашата Пасха, бе принесен в жертва, се отслужва на олтара, се извършва делото на нашето изкупление“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 3: AAS 57 (1965) 6).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Жетвата е голяма

Скъпи братя и сестри!

Поздравявам с обич петимата събрата свещеници, които след малко ще получат епископско ръкоположение: монс. Савио Хон Тайфай, монс. Марчело Бартолучи, монс. Селсо Ирусубиета, монс. Антонио Филипази и монс. Едгар Пеня Пара...

„Жетвата голяма, а работниците малко; защото молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата си“ (Лк., 10, 2). Тези думи от Евангелието днес ни засягат особено силно в този момент. Това е време за мисия: Господ ви праща, скъпи приятели, на жетвата Си. Трябва да сътрудничете в това, за което говори пророк Исаия: „Господ Ме помаза да благовестя на бедни, прати Ме да изцелявам съкрушени по сърце“ (Ис., 61, 1). Това е работата за жетвата в нивата на Бог, в нивата на човешката история - да се носи на хората светлината на истината, да бъдат те освободени от липсата на истина, което представлява истинската мъка и действителната бедност на човека. Да им се занесе благата вест, която не е само слово, а и събитие - Бог, Той самият дойде сред нас. Той ни хваща за ръката, води ни нагоре, към Себе си, и така разбитото сърце е излекувано. Да благодарим на Господ, че праща работници за жетвата в историята на света. Да Му благодарим, че ви праща вас, защото казахте „да“ и защото сега отново произнесохте вашето „да“ да бъдете работници Господни за хората.

„Жетвата е голяма“ - и днес, точно днес. Въпреки че може да изглежда, че голяма част

от днешния свят, от съвременните хора обръщат гръб на Бог и разглеждат вярата като нещо от миналото, все още съществува стремлението в крайна сметка да се установят отново справедливостта, любовта и мирът, да се преодолеят бедността и страданието, хората да намерят наново радостта. Този копнеж го има и в днешния свят, копнежът към голямото, към доброто. Това е носталгия по Изкупителя, по самия Бог - дори там, където е отричан. Тъкмо в този момент работата на нивата на Бог е особено наложителна и точно в този момент чувстваме по особено болезнен начин истината в словата на Исус: „Работниците са малко.“ В същото време Спасителят ни дава да разберем, че не можем просто само ние да изпращаме работници на жетвата. Това не е въпрос на мениджмънт, на нашите организаторски способности. Работници за жетвата Си може да си ги изпрати самият Бог. Ала Той иска да ги изпрати през вратата на нашите молитви. Можем да сътрудничим за пристигането на работниците, ала можем да го правим само в сътрудничество с Бог. Така че този момент на благодарност за изпращането в мисия е по особен начин и момент на молитва: Господи, изпрати работници на жетвата си! Отвори сърцата за твоя зов! Не позволявай нашата молитва бъде напразна!

Из проповедта на папа Бенедикт XVI на 5 февруари на литургията за ръкополагане на петима епископи в базиликата „Свети Петър“, по <http://www.zenit.org>

Събитие без прецедент в историята

На 14 януари т.г. папа Бенедикт XVI прие на частна аудиенция префекта на Конгрегацията за делата на светците кардинал Анджело Амато и съобщи, че той лично ще провъзгласи за блажен Йоан-Павел II на 1 май. Католическа Полша ликува, светът е във възторг, а историците обявяват това събитие за уникално в цялата история на Католическата църква. Те казват, че от учредяването на папската институция досега никой действително папа не е канонизирал свой пряк предшественик!

А има и една изненада. Запазена е реликва на Йоан-Павел II. В края на февруари 2005 г. лекари от клиниката „Джемели“ вземат епруветка кръв за трахеотомично изследване преди последната операция на папа Йоан-Павел II. По-късно те предават ампулата на тогавашния личен секретар на папата Станислав Дживич - сегашен архиепископ на Краков. Той съхранява тази реликва в олтарта на една черква и ще я положи в подходящо време в пасторалния център „Йоан-Павел II“ в Краков.

Петър КОЧУМОВ

Англикански епископи се ръкополагат за католически свещеници

Съгласно учредения ординарият англиканските духовници преминават в Католическата църква заедно със своите енории и епархии под ръководството на папа Бенедикт XVI. Те запазват досегашните си ритуали и традиции, но има персонални промени, тъй като при ръкополагането запазват семейния си статус. Англиканските владици се ръкополагат от католическия примас на Англия и понеже са семейни, стават само обикновени свещеници.

Едни от първите англикански епископи (на снимката) са ръкоположени от архиепископ Винсент Никълс (с тиарата) в католическата

Уестминстърска катедрала. Новоръкоположените са (от ляво на дясно): Джон Братхърст (62 г.), Ендру Бънхам (61 г.), Кейт Нютън (59 г.). Заедно с тях към Католическата църква преминават и 150 англикански свещеници (пастори) със своите енории и епархии.

Свещеник Кейт Нютън (бивш англикански епископ) е назначен от папа Бенедикт XVI за временен председател на Ординариата на Епископската конференция на Католическата църква в Англия и Уелс. Днес Англиканската църква наброява около 85 милиона вярващи.

Петър КОЧУМОВ

Преди 750 години е осветена катедралата в Шартр

На 25 март 1261 г. (Благовещение) е осветен един от най-красивите и известни храмове в света - уникалната готическа катедрала „Нотр Дам от Шартр“. Строежът започва през ранната 350 г. в Шартр,

на 80 км югозападно от Париж. Западните готи разрушават основите. Това е началото на тъжната и многовековна история на храма. През 858 г. отново започват строителни работи, но този път викингите опожаряват недовършената сграда. За да измоли Божията закрила, тогавашният владетел - крал Шарл, известен с прозвището П्लешивия - дарява на градчето през 876 г. една реликва „Le saint voile“ - Светия воал на Дева Мария, който тя е носела, когато ангелът ѝ съобщава благата вест. За трети път се започва строежът през 962 г. и за трети път е разрушен от военни действия. Четвъртият опит е през 1020 г., но и той завършва в пламъци. При петия пък през 1134 г. храмът е напълно сринал. Шестият - от 1194 г., завършва по същия начин.

През годините обаче е съхранена с общи усилия реликвата Светият воал. Само заради нея Шартр се е посещавал годишно от стотици хиляди поклонници от цяла Франция и чужбина, които са носели огромни приходи на тога-

вашното малко осемхилядно градче. Градското ръководство събрало всички граждани и ентузиазирани решили да се построи голяма катедрала. Били поканени най-добрите за времето архитекти и строители. Строежът започнал през май 1230 г. и за невероятно кратко време - само за 26 години, израства величествената готическа катедрала „Нотр Дам от Шартр“.

На 25 март 1261 г., Благовещение, лично папа Александър IV (1251-1261) освещава храма пред повече от 100 хиляди богомолци и поставя Светия воал в стъклен постамент.

Катедралата е дълга 130 м и широка 60 м. Разкошни и внушителни са порталите; във вътрешността са изваяни над 10 хиляди фигури от камък и стъкло; прочути са витражите - 1200 стъклописа върху пове-

че от 2000 кв. м. На пода има лабиринт - каещите се поклонници могат да го минат на колелене. Външният и вътрешният изглед на храма както и силуетът внушават неземни чудеса, необясними тайни! Учени, изследователи и специалисти стотици години говорят за значението на някои характерни особености - необикновеното югозападно-североизточно разположение; интересните съотношения в строителните пропорции; подовата настилка, която привлича слънчевите лъчи през витражите и разпръсква светлина и блясък из цялата катедрала...

Духът и блясъкът на готиката цели 750 години са все тъй автентични и непокътнати. Днес това уникално готическо творение е под закрилата на ЮНЕСКО. Катедралата е обявена за шедьовър на сакралното архитектурно изкуство. Днес тя привлича всяка година над два милиона поклонници, туристи и специалисти във вече 60-хилядния френски град Шартр.

Веска КОЧУМОВА

12

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3 (1448)
март 2011 г.